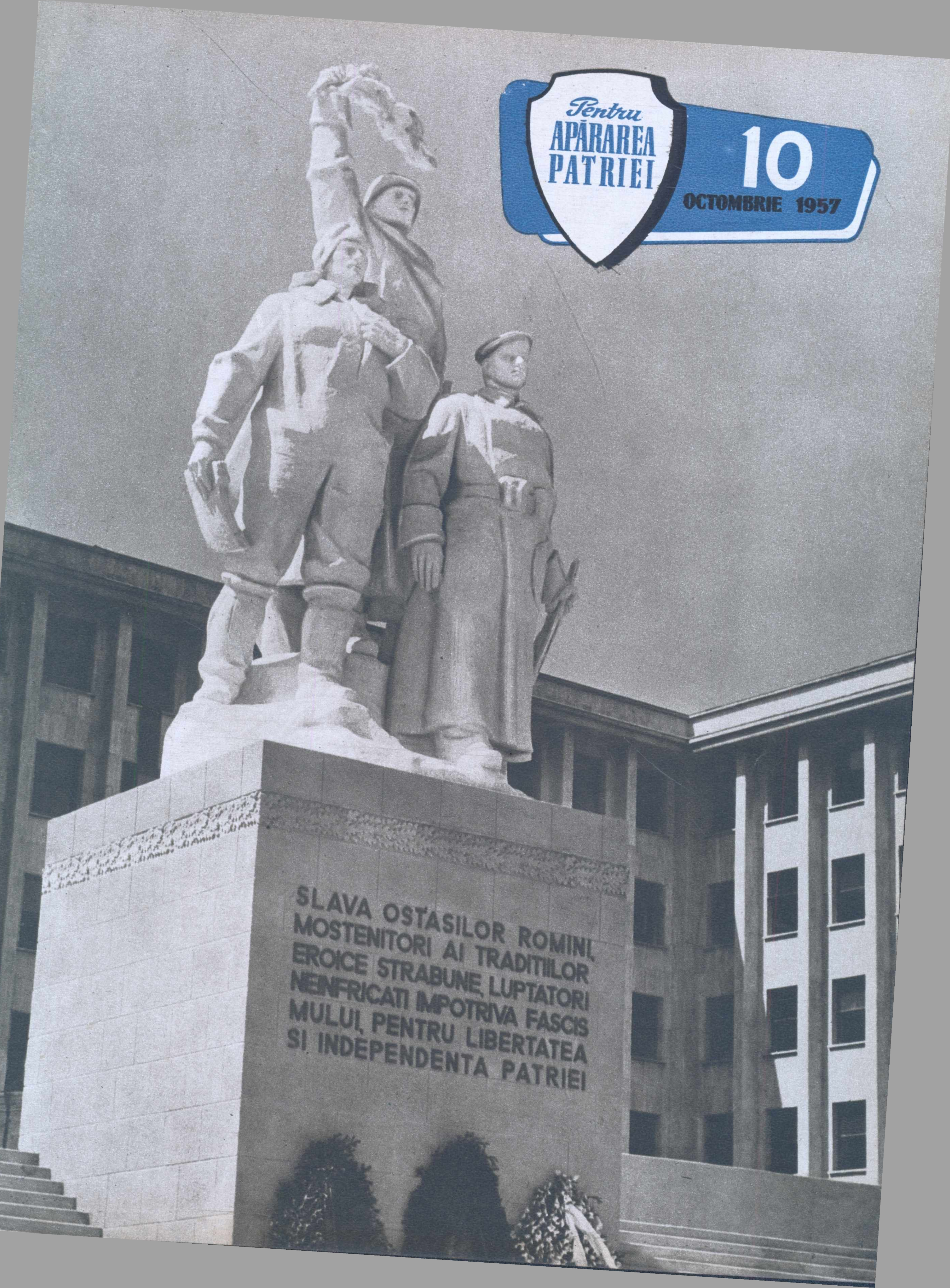
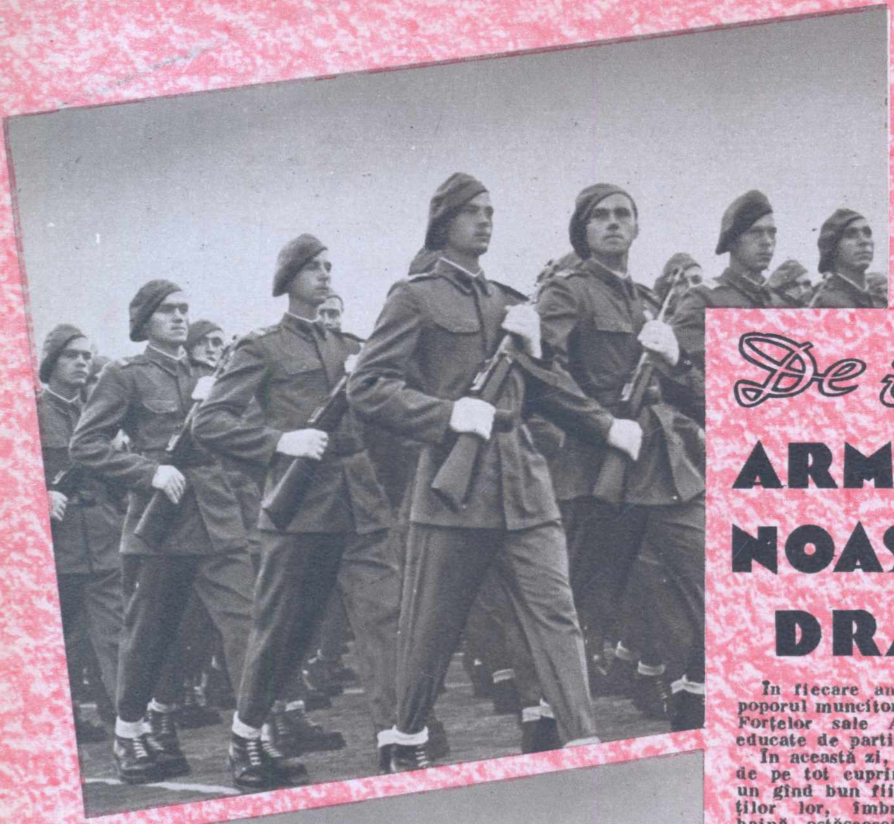
Pentru
APĂRAREA
PATRIEI
10
OCTOMBRIE 1957

De ziua ARMATEI NOASTRE DRAGI

În fiecare an, la 2 Octombrie, poporul muncitor sărbătoreşte Ziua Forţelor sale Armate, create şi educate de partidul nostru.

În această zi, bărbaţii şi femeile de pe tot cuprinsul patriei trimit un gînd bun fiilor, fraţilor şi soţilor lor, îmbrăcaţi în mîndra haină ostăşească, tuturor acelora care se străduiesc să-şi îndeplinească cît mai bine aspra dar frumoasa datorie de militar.

Evocînd drumul străbătut, sub conducerea partidului, de către armata noastră, poporul romîn nu poate uita că 15 divizii au luptat cot la cot cu glorioasa armată sovietică şi şi-au dat tributul de sînge, în lupta pentru eliberarea patriei de sub jugul cotropirii fasciste, contribuind apoi la eliberarea Ungariei şi Cehoslovaciei, pînă la zdrobirea definitivă a hitlerismului.

Astăzi, prin munca ofiţerilor, sergenţilor şi soldaţilor, însufleţiţi de lucrătorii politici, de comunişti şi utemişti, tradiţiile de luptă din războiul antihitlerist sînt îmbogăţite cu fapte de onoare în timpul instrucţiei de pace.

În plin proces de motorizare şi mecanizare, armata noastră este zi de zi mai puternică; militarii îşi însuşesc tot mai temeinic cerinţele de luptă ale războiului modern.

Cu mîndrie înscrie armata în bilanţul său faptul că ea făureşte nu numai luptători, ci şi cetăţeni activi care, la lăsarea la vatră, participă din plin la construcţia economică, socială şi culturală a statului, contribuind şi mai departe la întărirea capacităţii de apărare a ţării.

Poporul nostru muncitor este mîndru de braţul său armat pe care îl ştie gata să apere independenţa şi libertatea patriei, să-i apere liniştea şi securitatea.

(Foto: T. MACARSCHI)

Pentru APĂRAREA PATRIEI
10
OCTOMBRIE 1957
ORGAN AL ASOCIAȚIEI VOLUNTARE PENTRU SPRIJINIREA APĂRĂRII PATRIEI

ALEGEREA ORGANELOR CONDUCĂTOARE

— Un eveniment de seamă în viața asociației —

Au trecut cinci ani de la înființarea Asociației Voluntare pentru Sprijinirea Apărării Patriei, căreia Partidul Muncitoresc Romîn și guvernul țării i-au încredințat sarcina de cinste și de mare răspundere de a propaga în rîndul oamenilor muncii cunoștințe tehnice, de a le asigura condițiile necesare pentru practicarea sporturilor cu caracter aplicativ, de a contribui, prin toate mijloacele, la educarea lor în spiritul patriotismului socialist, în scopul întăririi continue a capacității de apărare a patriei.

În acest răstimp, asociația — sub îndrumarea și conducerea partidului a obținut succese însemnate. Ea a crescut, s-a întărit și și-a cîștigat prestigiu în rîndul oamenilor muncii de la orașe și sate.

Unul din factorii care au stat la temelia unor asemenea succese a fost acela că, asociația noastră, ca orice organizație de masă, s-a condus și se conduce în întreaga sa activitate după principiul centralismului democratic și al democrației interne. Dar aceasta înseamnă, printre altele, că organele de conducere A.V.S.A.P. trebuie să fie alese și că ele sînt obligate să dea socoteală, periodic, de activitatea lor, celor ce le-au ales.

Asociația pentru Sprijinirea Apărării Patriei, organizație tînără, nu a avut create, pînă în acest an, acele condiții care să-i dea posibilitatea să pășească, cu succes, la organizarea și desfășurarea alegerii organelor sale conducătoare.

Plenara Comitetului Organizatoric Central al A.V.S.A.P., din august 1957, a apreciat că în asociație s-au creat acum condițiile necesare pentru alegerea organelor conducătoare ale asociației și a hotărît ca, în curînd, să se organizeze desfășurarea lor.

Care sînt condițiile care permit organizarea și desfășurarea alegerilor?

În primul rînd, asociația noastră a devenit tot mai cunoscută, în rîndul oamenilor muncii de pe întreg cuprinsul patriei. Dacă în primii ani ai activității sale, A.V.S.A.P. era uneori confundată cu o asociație sportivă oarecare, astăzi, puțini mai sînt aceia care nu cunosc ce rol și ce sarcini are asociația.

Asociația a devenit cunoscută pentru că a obținut succese importante în activitatea sa.

Este suficient să enumerăm numai cîteva exemple pentru a ilustra acest lucru. Astfel, asociația a organizat zeci de mii de conferințe la care au luat parte milioane de cetățeni, fapt care a contribuit la cunoașterea scopurilor și sarcinilor asociației, la cunoașterea activității ei de către mase, la educația patriotică a membrilor săi, la sprijinirea activității de pregătire desfășurată, an de an, în cadrul A.V.S.A.P.

Mii și mii de tineri, membri ai asociației, au învățat să tragă cu arma. Dintre aceștia, un număr însemnat s-a calificat ca trăgători sportivi de categoria a III-a, a II-a și chiar a I-a. Numele unora dintre ei cum ar fi, de exemplu, al lui Sălăjan Ion, campion R.P.R. la proba „cerb alergător", sau al trăgătoarei Seimeanu Elena care recent a trecut, cu succes, norma de maestru al sportului și este acum selecționată în lotul de trăgători al R.P.R., sînt cunoscute în întreaga țară.

Tot atît de însemnat este și numărul membrilor care, în cadrul asociației, au învățat să cunoască și să conducă automobilul, motocicleta sau tractorul. Foarte mulți dintre aceștia practică astăzi deprinderile căpătate în asociație, în noua lor muncă profesională.

Succese importante a obținut asociația pe linia pregătirii aviatice. Numeroși tineri au căpătat brevet de parașutist, planorist sau pilot de avion. Nume de sportivi aviatori ca: planoriștii Finescu Mircea și Gilcă Gh., pilotul Barac Elena, parașutistul Tănăsescu Gheorghe, sau Moldoveanu Anania, campion european la categoria motomodele, sînt cunoscute de către toți cei ce îndrăgesc sau practică sporturile aviatice.

De o mare popularitate se bucură diferitele manifestări și concursuri nautice organizate de asociație. Ștafeta nautică desfășurată în cinstea Zilei Marinei, poliatlonul nautic, concursurile de navomodelism au intrat în tradiția manifestărilor de masă organizate de asociație.

Dar asociația este cunoscută nu numai în țară ci și peste hotare. În cadrul concursurilor prietenești, organizate de asociațiile surori din U.R.S.S. și țările de democrație populară, reprezentanții Asociației Voluntare pentru Sprijinirea Apărării Patriei s-au prezentat în bune condiții, obținînd, an de an, rezultate tot mai frumoase.

În al doilea rînd, se poate afirma că a sosit momentul ca alegerile să înceapă să se desfășoare, deoarece organele de conducere ale asociației regionale, raionale, orășenești, comitetele organizațiilor A.V.S.A.P. și membrii acestora, au căpătat o temeinică experiență în munca asociației, iar activiștii din organele de conducere sînt astăzi cunoscuți de membrii asociației.

În aceste condiții, cînd asociația este cunoscută și se bucură de prestigiu în rîndul maselor largi de oameni ai muncii, cînd realizările ei și activiștii care au contribuit la înfăptuirea lor sînt tot mai cunoscuți, se poate spune, pe bun temei, că a sosit momentul să se treacă la organizarea și desfășurarea alegerilor organelor conducătoare ale asociației.

De asemenea, alegerile au devenit necesare, deoarece complexitatea problemelor de asociație, multilateralitatea lor, cer în fruntea organizațiilor cadre cu autoritate care să se bucure de sprijinul neprecupețit al maselor de membri A.V.S.A.P. Asemenea autoritate, asemenea sprijin nu-l pot avea decît cei aleși de către masa membrilor asociației.

Membrii organizațiilor A.V.S.A.P., care au verificat în muncă pe activiștii noștri, vor ști cui să dea votul lor. Ei vor promova în organele de conducere cadre cinstite și devotate regimului nostru democrat-popular, partidului și guvernului țării, cadre atașate de activitatea asociației noastre, capabile să îndeplinească, cu succes, sarcinile ce stau în fața A.V.S.A.P.

★

Alegerile ce se vor desfășura în curînd vor trebui să determine, în primul rînd, o întărire a muncii și activității desfășurate de asociație. Perioada desfășurării alegerilor trebuie să constituie un răstimp, în care asociația să se întărească din punct de vedere organizatoric. Aceasta presupune aplicarea cu tot mai multă tărie a principiului conducerii colective de către comitetele organizațiilor A.V.S.A.P., iar din partea membrilor asociației respectarea tuturor îndatoririlor, a disciplinei și ordinei care trebuie să domnească în asociație.

Totodată, nu se poate concepe începerea alegerilor fără ca organizațiile să nu aibe pusă la punct evidența membrilor, fără ca aceștia să nu fi achitat cotizația la zi.

Perioada de pregătire și desfășurarea alegerilor trebuie să constituie un prilej și pentru creșterea numerică a asociației. Cu deosebire tineretul patriei noastre trebuie atras în asociație, acordîndu-se atenția cuvenită și tineretului sătesc.

De asemenea, în asociație trebuie atras un număr tot mai mare de tinere femei care să participe, alături de ceilalți membri, la oricare din activitățile de pregătire desfășurate în cadrul asociației.

Organizațiile A.V.S.A.P. vor trebui să intensifice și mai mult educația patriotică a membrilor lor, prin toate mijloacele de propagandă și agitație de care dispun. Educația patriotică va trebui să contribuie la cultivarea dragostei și a respectului față de patrie și tradițiile progresiste ale poporului nostru, la cultivarea dragostei față de lupta revoluționară a clasei muncitoare și a partidului, precum și față de mărețele înfăptuiri ale poporului muncitor, sub conducerea partidului, în anii puterii populare; va trebui să contribuie la cultivarea dragostei și a respectului față de lupta poporului nostru pentru libertate și independență, față de lupta lui plină de jertfe, în războiul împotriva fascismului.

Perioada alegerilor să fie transformată într-o perioadă de luptă pentru întărirea activității de pregătire a membrilor. Instructorii șefi de cercuri și ajutoarele acestora trebuie să se străduiască pentru a pregăti și prezenta lecții interesante, atractive, educative. În același timp, va trebui să se dea atenția cuvenită dezvoltării, prin posibilități locale, a bazei materiale, factor esențial în desfășurarea pregătirii. Fiecare membru A.V.S.A.P. va trebui să-și facă un punct de onoare, din sarcina de a-și însuși cît mai temeinic lecțiile predate în forma de învățămînt pe care o frecventează.

Alegerile trebuie să se desfășoare sub semnul folosirii de către organe și organizații a criticii și autocriticii. Dările de seamă trebuie să analizeze, în mod atent și amănunțit, activitatea comitetelor respective. Ele vor trebui să scoată în evidență realizările și lipsurile din muncă, importanța pe care comitetele au acordat-o organizării și desfășurării activității de pregătire a membrilor.

În cadrul adunării generale va trebui dezbătută, pe larg, activitatea desfășurată de către organizația respectivă, dar mai ales, vor trebui discutate măsurile de viitor în scopul îmbunătățirii continue a muncii.

Alegerile organelor conducătoare A.V.S.A.P. constituie un eveniment important în viața asociației noastre. De aceea, ele vor trebui să contribuie prin toate mijloacele — cu sprijinul și sub conducerea partidului — la ridicarea pe un plan superior a activității desfășurată de asociația noastră.

Comandantul de unitate pune în situație de luptă pe comandanții de subunități

...ncepe pregătirea de ...rtilerie. Tunarii au ...ezlănțuit un uragan nimicitor

Infanteriștii au pornit la atac

În luptă

Să pornim la drum, iubite cititor. Luîndu-ne într-ajutor minunata forță a cugetului, să hoinărim împreună pe terenurile de instrucție. Vom petrece clipe de neuitat în tovărășia flăcăilor îmbrăcați în mîndra uniformă de apărători ai patriei. Cunoscîndu-i și stînd de vorbă cu ei, în scurtul răgaz dintre două exerciții, vom afla că viața de ostaș e o viață frumoasă, pasionantă, că în lupta pentru cucerirea măiestriei militare se nasc valori, talente, luptători capabili să străjuiască cu vrednicie liniștea căminelor, munca eroică a constructorilor de viață nouă. Ai să vezi, sînt sigur, frunți îmbrobonate de sudoare, flăcăi cu ochii încercănați de oboseală. Nu trebuie să te nedumerească faptul că în ciuda eforturilor pe care le fac, ei își păstrează voioșia și se îndîrjesc și mai mult la muncă. În inimile lor sînt adînc săpate cuvintele înțelepte, nemuritoare, rostite cîndva de gloriosul generalisim Suvorov: *„Cu cît va curge mai multă sudoare pe cîmpul de instrucție, cu atît mai puțin sînge va curge în bătălie"*. Să pornim, deci, la drum...

★

Lungă noapte. Întunericul vîscos, de nepătruns, stăruie încăpățînat peste întinderi. Și plouă, plouă cu găleata. În tranșee s-au strîns băltoace clisoase. Ți se înfundă cizma în ele pînă deasupra carîmbilor. Veșmintele ți-s leoarcă de apă. S-a lăsat un pui de frig, de-l simți pînă-n măduva oaselor. Nu dormi. Clipești des din genele umede și te căznești să sfredelești noaptea cu priviri cercetătoare. În față, „inamicul". În pozițiile lui liniște, o tăcere aproape insuportabilă. De-ar începe odată pregătirea de artilerie...

Mai puternice decît tunetele din văzduh, sînt tunetele stîrnite de exploziile proiectilelor. În sfîrșit, tunurile, obuzierele, aruncătoarele de mine au intrat în acțiune. În fața ta, la numai cîteva sute de metri depărtare, s-a iscat un dans nebunesc de flăcări și bulgări de pămînt.

Sîntem în plină aplicație. „Lupta" s-a pornit înainte de revărsatul zorilor. În războiul modern acțiunile pe timp de noapte sînt un lucru obișnuit. Nu vezi nimic în jur și totuși simți aevea sute de inimi zvîcnind cu încordare.

Să pătrundem în pozițiile artileriei. Tunarii au dezlănțuit un uragan nimicitor. „Foc!". E vocea puternică a sergentului Luca Constantin, comandant de tun. Cine nu-l cunoaște pe destoinicul tunar?! Vocea lui a fost ascultată la consfătuirea pe armată a fruntașilor în pregătirea de luptă și politică. La trageri, tunul pe care-l comandă obține invariabil „foarte bine". Din prima lovitură, țintă lovită! E o performanță de invidiat.

Să ne întoarcem repede în prima tranșee. Coloșii de oțel, tancurile, au pornit înainte. Uruitul motoarelor te asurzește. În aer se sparg parașute luminoase, luminînd drumul atacatorilor. Un tanc a săltat peste o groapă, s-a zvîrcolit puțin pe loc și a pornit înainte cu viteză sporită. În carapacea lui blindată sînt oameni, tineri tanchiști cu experiență. Comandantul lor este sergentul Gavrilă Milică. Are trei semne onorifice. Despre el se vorbește așa: în scurtă vreme va reuși să-și pregătească oamenii din echipaj în așa fel, încît fiecare din ei să cunoască toate funcțiile de pe tanc. Cu cei mai mulți dintre ei a și reușit să atingă această treaptă a măiestriei.

Cerul pălește înspre răsărit; norii devin lăptoși. Se mijește de ziuă. Au pornit și

PENTRU MĂIESTRIE

de Ion COSTEA
Foto: T. MACARSCHI

infanteriştii la atac. Vreţi să ştiţi cine e comandantul care-şi conduce grupa în „luptă" cu atîta măiestrie? Despre el s-a scris mult în ziare. E sergentul-major Grăiţaru Nicolae, decorat în armată cu „Medalia Muncii". Grupa lui nu se află la prima aplicaţie. Să vă spună soldaţii, cîţi zeci şi zeci de kilometri au mărşăluit pe jos, ce distanţe au străbătut tîrîş sau prin salturi, la cîte trageri nu au participat. Ei luptă pentru măiestrie ca şi tovarăşii lor din celelalte arme şi, în această luptă, au atins o treaptă care le aduce cinste. Toţi sînt fruntaşi în pregătirea de luptă şi politică!

S-a luminat de-a binelea. Atacatorii au pătruns adînc în poziţiile „inamice". Ce se aude în văzduh? Pe deasupra, la mare înălţime, trec în zbor năprasnic reactoarele, păsările de oţel a căror iuţeală a întrecut viteza sunetului. Un avion se aruncă asupra unei ţinte terestre. O distruge din prima bombă. În carlingă, pe obrajii pilotului a înflorit un zîmbet. E ofiţerul Păunescu, maestru al tragerilor precise.

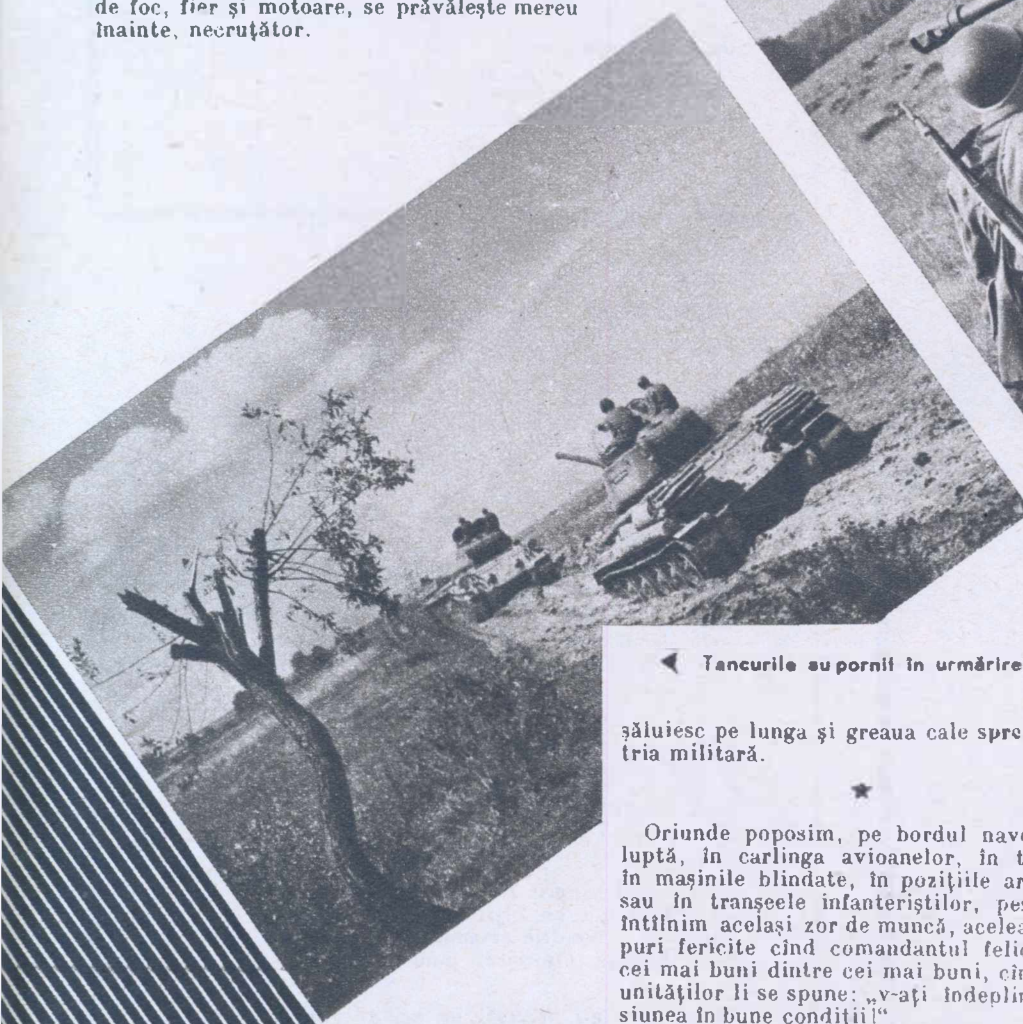
Aplicaţia continuă. Infanteria, tancurile, artileria înaintează mereu; un tăvălug uriaş de foc, fier şi motoare, se prăvăleşte mereu înainte, necruţător.

Oamenii sînt obosiţi. Şi totuşi, o singură hotărîre, o singură dorinţă arde în privirile tuturor: aplicaţia trebuie să se desfăşoare cu succes! „Să acţionăm în aplicaţii ca într-o situaţie reală", este o lege de la care nimeni nu se abate.

Ce încălzeşte oare inimile luptătorilor, ce izvor le insuflă putere, ce gînd le dă tăria să ţină piept greutăţilor şi să le înfrîngă? „*Servim Republica Populară Romînă*", sînt cuvintele solemne cu care tinerii recruţi îşi încep stagiul militar şi tot ele sînt izvorul inepuizabil de forţă şi îndîrjire cu care mărşăluiesc pe lunga şi greaua cale spre măiestria militară.

Un contraatac „inamic", însoţit de tancuri, este respins de artileria antitanc a infanteriei

Tancurile au pornit în urmărire

★

Oriunde poposim, pe bordul navelor de luptă, în carlinga avioanelor, în tancuri, în maşinile blindate, în poziţiile artileriei sau în tranşeele infanteriştilor, peste tot întîlnim acelaşi zor de muncă, aceleaşi chipuri fericite cînd comandantul felicită pe cei mai buni dintre cei mai buni, cînd subunităţilor li se spune: „v-aţi îndeplinit misiunea în bune condiţii!"

Aplicaţiile tactice sînt o şcoală a măiestriei şi în această şcoală cresc şi se formează maeştri ai tragerilor precise, stăpîni ai tehnicii înaintate, luptători valoroşi, patrioţi înflăcăraţi, vrednici apărători ai patriei.

Pe aceşti bravi fii ai ţării poporul îi sărbătoreşte în fiecare an, la 2 Octombrie, Ziua Forţelor Armate ale R.P.R.

MÎNDRIE

La Monumentul eroilor patriei

S-a înoptat de mult... Lîngă statuie,
O bătrînică a rămas privind
Figurile eroilor — la rînd —
Cu ochii ţintă, ca spre-o cetăţuie...

În ochii mici lumini i se aprind,
Şi-n dorul ei, spre dînşii-ar vrea să suie
Să-i mîngîie, o vorbă să le spuie
Şi apoi — să plece-acasă, suspinînd.

Sau, de-ar putea, să sufle cu putere,
Să-i mişte-ntr-o fantastică-nviere,
Trezind la viaţă, ca-n poveste, piatra!

... Priveşte-i, bătrînico, fără teamă,
Şi nalţă-te-n mîndria ta de mamă:
Sînt fiii tăi, care-au căzut pe Tatra...

Gheorghe SCRIPCA

de strajă

Ochișor Virgil a fost unul dintre cei mai buni trăgători din organizația de bază de la „Flamura Roșie" din Botoșani. Ca ostaș a primit, de curînd, insigna „Mitralierist de frunte".

Păduri de brazi, și sonde, și furnale,
Și lanuri unduioase aurii,
Molcome dealuri cu livezi la poale,
Și chipuri fericite de copii.

Adună-le pe toate la un loc
Sub cer cu limpezimi de peruzea,
Spre care se înalță-un steag de foc.
Aceasta-i toată țara mea.

Privirea mi-o cuprinde vulturește.
Cu pumnul încleștat pe-automat
De strajă stau tot noului ce crește
Sînt al Republicii soldat!

Dem. COSTINESCU

artilerist de frunte

Soldatul fruntaș Biro Dominic poartă cu mîndrie pe veston insigna „Artilerist de frunte".
În cercul de topografie al organizației de bază A.V.S.A.P. s-a instruit și apoi a devenit topograf de mină.
Cunoștințele căpătate i-au ajutat să-și însușească temeinic arta tragerii cu tunul. Plutonul din care face parte este primul pe unitate.

Un punct pe harta țării:
o mină oarecare...
Un orizont de piatră
pe harta lui apare,
Ca noaptea subterană
de milenare ere
Să o transforme omul
în kilowați putere.

Un punct pe harta țării...
și-aici o baterie
În caroiajul hărții,
alt punct: cota o mie.
— Observator, ești gata?
Vezi obiectivul unul!
— În zona interzisă
să glăsuiască tunul.

Din piscurile-nalte
cu frunțile cărunte,
Răsună ca o salvă:
„Artilerist de frunte!"

AL. ANTONIU

tanchistul

Caporalul Drăghiceanu Vasile a venit în armată din satul Războieni-Neamț, regiunea Bacău.
Cu cîțiva ani în urmă, tînărul Drăghiceanu a urmat cursurile cercului de auto de pe lîngă organizația A.V.S.A.P.-I.A.R.T.
În unitatea militară din care face parte s-a afirmat ca un ostaș destoinic, ca un priceput mecanic conductor de tanc.

În galbenele file
de cronică bătrînă,
S-arată cum strămoșii
cu paloșul în mînă,
Au stăvilit năvala hoardelor
viclene
Și le-au săpat mormîntul pe plaiuri
moldovene.

De-ar îndrăzni în vreme
și alți dușmani să vină
Cu tancul tu stîrpește sămînța
de jivină.
Nepoții lui Ștefan cu sîrg
țin steagul sus
În țară, vitejia nici cînd
nu a apus.

Sadea MOȘU

petancul 507

În armată, plugarului Drăsleucă Dumitru i s-au deschis largi orizonturi. A cunoscut tehnica nouă și a îndrăgit-o. Azi, e acel care deservește stația de radio de pe unul din tancurile armatei noastre populare.

Cînd ochii a dat cu tancul de oțel,
Ce parcă-l aștepta pe brînci culcat,
L-a fulgerat un gînd, precum că el,
N-o ști să-l stăpînească niciodat'.

Din scocul vremii zile au curs noian
Și cot la cot cu alții în cazarmă,
Flăcăul cu bondiță și suman
A învățat să mînuiască tanc și armă.

Azi ochii de-i privești, un cer de vară,
Citești în ei ca într-o carte minunată
Iubirea lui fierbinte pentru țară
Mîndria că-i de dînsul apărată!

C. DEMETRU

NE MÎNDRIM CU EI

ÎNCEPUT DE NOU AN la fabrica „Klement Gottwald"

Tovarăşul Crocnan Teodor, secretarul comitetului de partid se interesează îndeaproape de activitatea A.V.S.A.P. Iată-l, prezent la una din şedinţe

de Maria MĂNESCU

Aflasem că la una din şedinţe, la raionul Gheorghe Gheorghiu-Dej, tovarăşul Ştefănescu Ion, director adjunct al fabricii Klement Gottwald şi preşedinte al organizaţiei A.V.S.A.P. îşi luase un angajament: acela de a ridica simţitor calitatea pregătirii de asociaţie în anul ce vine.

Era în preajma începerii noului an de pregătire, cînd ne-am propus să trecem pe la fabrica Klement Gottwald, pentru a vedea în ce fel acest angajament este tradus în viaţă.

Am găsit acolo, comitetul A.V.S.A.P. în plină activitate de pregătire pentru noul an.

De fapt, ca să stabilim lucrurile la justa lor valoare, nu chiar întreg comitetul era preocupat de această problemă, ci am putea spune că, mai cu deosebire, unii din membrii săi.

Cel mai „agitat" dintre toţi era tovarăşul Wexler Sandu (nu degeaba el răspunde de munca de propagandă şi agitaţie).

Prin dragostea pe care o pune pentru munca de asociaţie, prin energia sa neobosită şi perseverenţa de care dă dovadă, este unul din animatorii întregului comitet.

Cu multă seriozitate şi pricepere, vicepreşedintele comitetului, tovarăşul inginer Georgescu Radu, se străduia să pună la punct cercurile care vor funcţiona anul acesta. Acest lucru constituie de mult timp o preocupare permanentă şi pentru tovarăşul Andrei Dumitru, care răspunde în cadrul comitetului de activitatea de pregătire, iar tovarăşul Iliescu Gheorghe ţinea neapărat ca, pînă în ziua deschiderii cursurilor, să încaseze toate cotizaţiile.

— Dar „organizatorul" dumneavoastră? — am întrebat.

Tovarăşul Wexler a ridicat din sprîncene:

— Tocmai aici e punctul... nevralgic. Tovarăşul Bucşe Ion ar fi un om de nădejde, dar nu se poate ocupa de treburile astea. El e cu recepţia pe fabrică şi, prin natura muncii, nu poate să facă faţă activităţii în cadrul comitetului.

— Şi atunci?

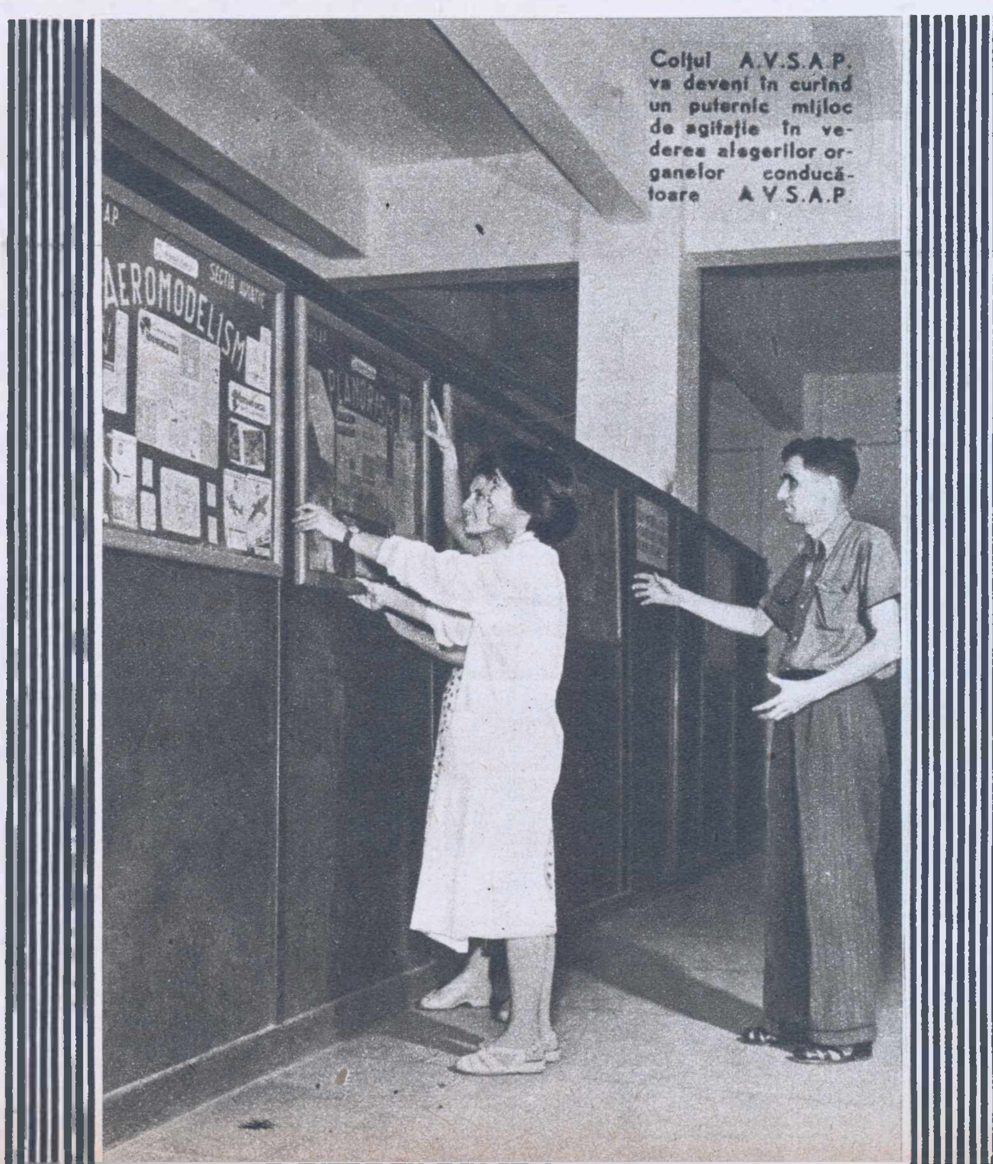
— E una din cele mai urgente probleme pe care trebuie să le rezolvăm: reorganizarea comitetului. Şi acest lucru e valabil şi pentru multe din organizaţiile de secţii şi ateliere, care au comitetele descompletate. Ne bucurăm de tot sprijinul din partea comitetului de partid şi personal a secretarului organizaţiei, tovarăşul Crocnan Teodor, care ne va ajuta să rezolvăm şi această problemă.

În continuare, am mai aflat de la tovarăşul Wexler, că odată birourile completate, cu elemente tinere, capabile, entuziaste, comitetul va urmări instruirea sistematică a acestor cadre noi, în problemele de asociaţie.

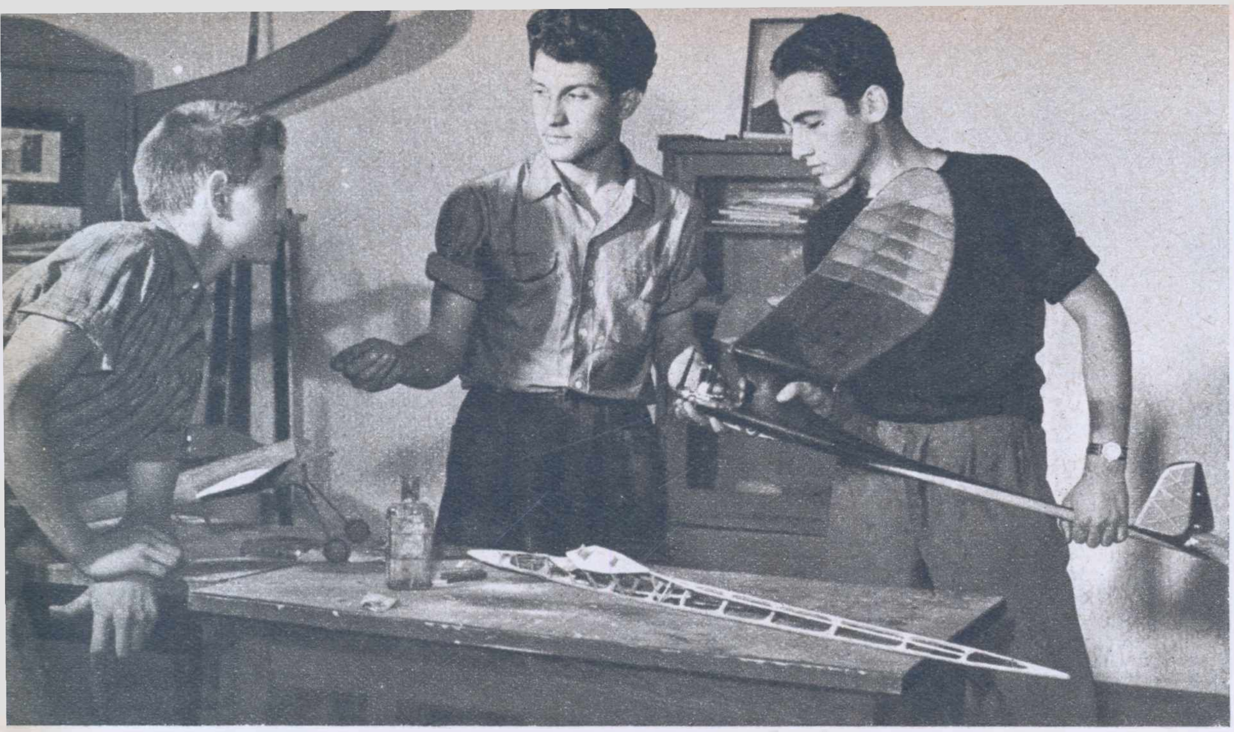
Am pornit prin secţii. Este impresionant să constaţi că în fabrica aceasta mare, care dă ţării întregi tot felul de motoare şi aparatură electrică, împingînd-o cu paşi repezi pe drumul folosirii tehnicii înaintate şi a progresului — majoritatea muncitorilor şi tehnicienilor sînt tineri.

La secţia prototipuri, am stat de vorbă cu tovarăşul Dorobanţu Mihai, preşedintele organizaţiei A.V.S.A.P. de secţie.

— Lozinca „Nici un utemist în afara asociaţiei!", va deveni realitate în secţia noastră. Iată, Elena Burnaz, Gheorghe Stan, Marin Tudor, Elena Zidaru, vor primi în

Colţul A.V.S.A.P. va deveni în curînd un puternic mijloc de agitaţie în vederea alegerilor organelor conducătoare A.V.S.A.P.

Tineri aeromodeliști în sala cercului, pregătind noi aeromodele

curînd carnetul de membru A.V.S.A.P. Numărul membrilor asociației trebuie să crească. Vrem să facem din tinerii noștri patrioți înflăcărați, oameni bine pregătiți profesional, capabili și activi, vigilenți și devotați intereselor poporului muncitor.

Cînd la secția bobinaj mi-a fost prezentat tînărul Gherasim Gheorghe, nu am recunoscut, din primul moment, pe eroul filmului „Pui de șoim".

De opt ani lucrează în această fabrică și în aceeași secție (și cu totul nu are decît vreo 24 ani). A îndrăgit aviația și începînd cu construirea de aeromodele, rînd pe rînd, și-a însușit planorismul, zborul cu motor și parașutismul.

Astăzi, este instructor șef al cercului de aeromodelism și cu aerul unui frate mai mare al „puștilor" de la școala profesională a fabricii, îmi povestește cu cîtă nerăbdare așteaptă băieții deschiderea cercului, pe care l-a pus la punct din vreme.

Tot de la tovarășul Wexler am aflat că una din surprizele pe care comitetul A.V.S.A.P. le pregătește tinerilor membri este rularea, chiar în fabrică, a filmului „Pui de șoim. De altfel, pasiunea pentru sporturile aviatice este împărtășită de mulți tineri din fabrică.

Pe tovarășul Epureanu Eugen, unul din instructorii cercului de aviație, l-am găsit în „hangarul" (de fapt una din sălile grupului social) în care stă adăpostit un avion-școală. Mi-a povestit cu mîndrie, că pînă acum, trei promoții de „aviatori" au trecut prin acest cerc, iar anul acesta... Aici a intervenit o pauză. Tovarășul Epureanu a privit spre însoțitorul meu, apoi a adăugat: E unul din angajamentele organizației noastre, în cinstea alegerilor organelor conducătoare ale asociației. Vom încerca anul acesta să facem pregătirea planoriștilor la sol, o metodă nouă, care va face ca acest sport să capete într-adevăr un caracter de masă, putînd fi practicat de cît mai mulți tineri și fără a fi costisitor.

Am cunoscut apoi pe tînărul Ion Butnaru, căpitanul echipei de tir din fabrică, un bun trăgător care a învățat meșteșugul tragerii cu armă în cadrul asociației.

Tovarășul Butnaru ne-a mărturisit o durere a sa:

— Nu avem poligon pentru antrenament. Acest lucru ne-a făcut ca anul trecut să nu ne putem prezenta la concursul pe raion (Cu un an înainte, tovarășul Butnaru se clasificase la proba individuală primul pe raion, iar la faza oraș obținuse locul II).

— Anul acesta, nu vrem să se mai întîmple acest lucru. Cerem să fim sprijiniți să ne putem antrena în bune condiții. Subscriu pentru această doleanță Sandu Ilie, Pătrașcu Constantin, Enache Florica, Papuc Constantin, Văleanu Petre, Dinu Aurica, Albu Vasile ca și ceilalți trăgători din echipă.

Pentru deschiderea cercului de conducători auto, comitetul a luat, de asemenea, măsuri.

Unul din motivele pentru care, anul trecut, cercul n-a funcționat în cele mai bune condiții, a fost și faptul că mașina cu care raionul dotase cercul a stat nereparată, luni de zile. De asemenea, unul din instructori, tovarășul Bănică nu și-a dat tot interesul bunei desfășurări a activității în cerc. În acest an, s-au luat din timp măsuri pentru repararea mașinii la care au contribuit voluntar, tinerii Mihăescu Ștefan, Weber Rudolf, Antal Gh., sub supravegherea șefului de garaj Moise Vasile, care a fost solicitat să răspundă în anul acesta, de cercul auto.

Tocmai gîndeam că toate aceste măsuri luate de comitetul A.V.S.A.P. de la fabrica „Klement Gottwald" vor contribui efectiv la ridicarea calității pregătirii de asociație, în anul care începe, cînd tovarășul Wexler ne-a rugat să ne abatem și pe la Colțul A.V.S.A.P.

— Am început să punem lucrurile la punct și aici, a adăugat el. Vrem să facem din acest colț un puternic mijloc de agitație în vederea alegerilor organelor conducătoare ale asociației, care se apropie.

Am cunoscut acolo pe responsabilul colțului, tovarășul Băcanu Fănică și pe cele trei tinere care îl ajută: Hoștiuc Ana, Marinescu Maria și Cîrligeru Anastasia.

— Vom organiza aici convorbiri pe tema alegerilor și ne propunem să folosim cîteva mijloace mai atractive de agitație. Astfel, vom instala aici un panou cu întrebări și răspunsuri în legătură cu alegerile. De asemenea, în perioada pregătirii adunării generale pentru alegerea comitetului vom face să circule cîteva ediții ale unei foi volante.

Am urat tovarășilor de la „Klement Gottwald" mult succes în anul care au pășit, bine și la timp pregătiți.

de-a lungul și de-a latul țării

RAIDUL MOTOCICLIȘTILOR din Valea Jiului

Membrii Clubului filială automoto din Petroșani au luat o inițiativă lăudabilă: aceea de a face o excursie mai lungă pentru a vedea frumusețile patriei.

Și astfel, un prim lot de motocicliști bine echipați, cu mașinile pregătite ca pentru drum mai lung, și avînd ca șef pe tovarășul Cosma Ioan, au plecat în raid.

Au străbătut dealurile, podișuri și cîmpii, au trecut peste ape, pînă hăt, spre culmile semețe ale Carpaților orientali, trecînd apoi în Moldova. Au vizitat măreața construcție a hidrocentralei de la Bicaz. De acolo, au coborît pe valea Bistriței și a Siretului atît de pline de farmec și au vizitat locuri care evocă amintirea trecutului glorios de luptă al neamului.

La Mausoleul de la Mărășești au simțit mai puternic, cît de dîrz a fost poporul nostru în fața cotropitorilor, iar pe dealul Muncelului, acolo unde, la 23 august 1917, a căzut în luptă sublocotenentul Ecaterina Teodoroiu, au învățat să prețuiască și mai mult, pe eroii patriei care au luptat și s-au jertfit pentru libertatea și independența țării.

Alte sute de kilometri se înregistrau pe kilometrajul motocicletelor... Și, peste tot pe unde treceau, erau sprijiniți cu drag de către organele regionale, raionale și orășenești ale asociației care îi îndrumau să viziteze tot ce era mai interesant de văzut.

Iată-i acum pe motocicliștii noștri și în frumosul Oraș Stalin. Acolo, după ce au vizitat cele mai pitorești locuri și monumente de artă ale vechii așezări de la poalele Tîmpei, au avut și minunatul prilej de a primi alături de localnici, pe un drag prieten al poporului nostru, care ne-a vizitat țara: Ho Și Min.

Cu multă părere de rău, motocicliștii din Petroșani au încheiat cei 1633 km de raid. Dar nu mică le-a fost și satisfacția de a fi verificat, pe un parcurs destul de lung, cunoștințele tehnice însușite, de a-și fi încîntat sufletul cu atîtea și atîtea frumuseți ale patriei, de a se mîndri cu mărețele realizări ale poporului nostru muncitor în anii puterii populare. Toate acestea au făcut ca să devină și mai puternic pentru ei, sentimentul dragostei față de patria noastră liberă și înfloritoare — Republica Populară Romînă.

Ionel ZAMORA
Corespondent-Petroșani

ultima MISIUNE

de Gabriel ȘONESCU

La orele 18, membrii delegației germane, țepeni, cu figurile schimonosite de ură și neputință, semnaseră actul de capitulare fără condiții prin care, începînd de la orele 0 ale zilei următoare, 9 mai 1945, întregul efectiv al unității din fața noastră trecea în captivitate, predîndu-ne în bunăstare armamentul, munițiile, subzistențele și echipamentul de orice fel.

Apoi la orele 19, ultimul proiectil de brand sfîșiase aerul cu un țipăt prelung și deznădăjduit, iar două mitraliere, vărsîndu-și grindina de oțel fierbinte, își plimbaseră razant peste pozițiile noastre șiragurile policrome ale miilor de trasoare care se împleteau, se răsuceau, se îmbinau, se frîngeau în cele mai fantastice linii și figuri geometrice.

Feeria, completată de o rachetă ale cărei candele tremurătoare de diferite culori, întîrziaseră în aer cîteva clipe, de parcă erau aninate de bolta cerului, luă sfîrșit după cîteva minute. Și ultimul răpăit de mitralieră, odată cu stingerea ultimei fărîme de lumină fosforescentă, o liniște de mormînt și o beznă de iad învăluiseră ca un lințoliu liniile germane. Fanfaronada acestui ultim salut prin foc și oțel nu ne impresionase, însă tăcerea și întunericul de nepătruns care stăpîneau în acele momente atmosfera, erau stranii pentru urechile noastre, obișnuite cu detunături zguduitoare, cu scrîșnete sinistre, cu șuierături perfide precum și pentru ochii noștri învățați să contemple noapte de noapte vîlvătăile exploziilor și fulgerele țevilor de toate calibrele. De aceea, neastîmpărul și obsesia începură să scurme cu ghiare ascuțite în sufletele noastre, întrebîndu-ne înfiorați ce se petrece acolo.

— Parcă aduce cu fiara care stă la pîndă și-și ascute ghiarele, rosti înfundat un ostaș cu chipul ca dăltuit în cremene, ai cărui ochi scrutau îndîrjit bezna din față.

Cîțiva rîseră sec, iar altul îi răspunse:

— Ascut pe naiba! În gîtul cui să se mai repeadă? Și mai cu seamă cînd? Asta-i, cînd?

— În gîtul nostru băiatule, reluă primul. Întrebi cînd? Cînd nici nu te aștepți. Tu stai și-ți aduni gîndurile, faci cislă despre ce ai să semeni pe pămîntul primit de la împroprietărire, iar ei îți sar ca jivinile și-ți înfig colții în beregată.

— Păi dar au semnat capitularea, măi omule, ce-i de joacă?

— Ei și? Au scuipat ei pe altele mai sfinte și n-au să-și calce semnătura, care-i a lor? Hai mai bine să controlăm benzile alea de la mitralieră și să ținem la îndemînă pistoalele de rachete.

Batalionul, la fel de intrigat și neliniștit de acalmia de dincolo, dădu ordin ca la orele 0 și un minut să fie trimisă o patrulă care să cerceteze situația. A o trimite mai înainte, ar fi însemnat să dăm un prilej nemților să deschidă iar focul, sub pretextul impertinent că războiul se sfîrșește abia la orele 0, sau să interpreteze măsura noastră ca un act de provocare și să reia ostilitățile. Pentru prevenirea oricărei surprize în cele 30 de minute care ne mai despărțeau de ziua de mîine, trebuiau luate o serie de măsuri, prin întărirea posturilor de observație și trecerea în stare de alarmă a tuturor formațiilor.

Mai erau 25 de minute. O siluetă se apropie de comandant:

— Domn locotenent, vă rog dați-mi voie să plec chiar acum. Arde inima-n mine să aflu ce-i acolo. Pînă la miezul nopții au timp, din belșug să facă o seamă de blestemății. De ce să nu știm mai înainte la ce-i duce capul?

Era sergentul Costache, comandantul grupei de cercetare, sufletul și diavolul companiei. Soldații aveau pentru el respect, amestecat cu un fel de teamă superstițioasă. Făcuse războiul din prima zi, dar nu avea nici o zgîrietură, deși mantaua și căciula îi erau ciuruite de schije și gloanțe. În nouă luni de campanie, adusese din spatele liniilor dușmane 9 ofițeri și 17 soldați nemți. Dăduse foc cu mîna lui la trei tancuri, împroșcîndu-le cu benzină și trăgînd apoi rachete asupra lor.

Comandantul îl privi întrebător. Și el ar fi voit să știe chiar atunci ce se întîmplă acolo, dar gîndurile se îngrămădeau și se zbăteau în mintea lui, în timp ce cumpănea fiecare fapt: grija de viețile oamenilor, dar și siguranța frontului; prevenirea unui atac, dar și răspunderea unei reluări a luptelor. De aceea căuta parcă să descifreze în trăsăturile aspre și întunecate ale feții sergentului, o dezmințire a îndoielilor și frămîntărilor lui. Îl întrebă cu un ton care aștepta să fie contrazis:

— Dar dacă vă văd nemții și trag în voi? N-ați dat peste cap totul? Vă curățați și voi, le dați și lor apă la moară să ne bombardeze pozițiile.

— M-au dibuit ei nemții pe mine vreodată domn locotenent, ca să mi se înfunde tocmai acum? Iau doi soldați și ne strecurăm ca nălucile pînă în gropile lor. Vedem ce-i pe acolo și dacă totul e în ordine, tragem o rachetă violet. Apoi, la un minut după miezul nopții, intrăm la ei în bordei și le spunem: „Gut morgăn Friți!" Dacă simțim că au vreun gînd, tragem una roșie și trimit un soldat să vă raporteze.

Ce-ar fi putut face comandantul? Nici măcar sfaturi cum să lucreze, nu le putea da. Băieții își cunoșteau atît de bine meșteșugul, încît ce să le mai spună el?

Cei trei plecară. La fel ca întotdeauna, calmi, cu un surîs în colțul buzelor, umbrit ușor de încordarea pe care le-o dădea importanța momentului: ultima patrulă a războiului. Un foșnet ușor, trei pete mai întunecate pe fondul închis al cîmpiei din față. După cîteva clipe, nu mai auzirăm și nu mai văzurăm nimic.

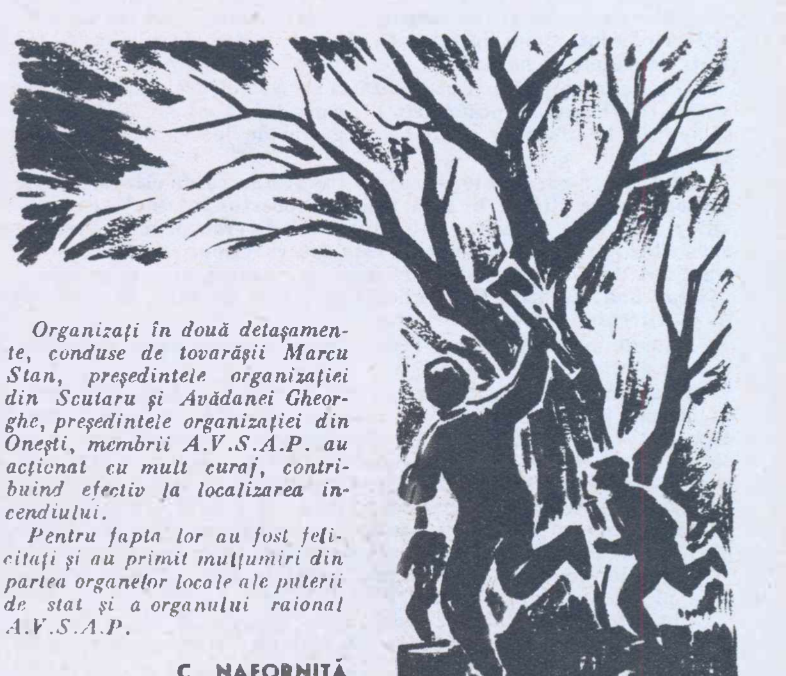
Minutele se scurgeau cu încetineala de altădată a orelor de așteptare în șfichiuirile viforului sau în musteala înghețată a mocirlelor, sub bombardamentul fioros al artileriei grele. Am fi voit să spargem geamurile ceasornicelor și să împingem acele cu degetele.

INIȚIATIVĂ ȘI CURAJ

În pădurea Scutaru din raionul Tg. Ocna, regiunea Bacău, a izbucnit, cu cîtva timp în urmă, un incendiu.

Printre cei dintîi care au pornit la stingerea focului au fost peste 200 de membri ai organizațiilor A.V.S.A.P. din comunele Scutaru, Mănăstirea Cașinu, Onești,

Organizați în două detașamente, conduse de tovarășii Marcu Stan, președintele organizației din Scutaru și Avădanei Gheorghe, președintele organizației din Onești, membrii A.V.S.A.P. au acționat cu mult curaj, contribuind efectiv la localizarea incendiului.

Pentru fapta lor au fost felicitați și au primit mulțumiri din partea organelor locale ale puterii de stat și a organului raional A.V.S.A.P.

C. NAFORNIȚĂ
Corespondent

Mai erau patru minute pînă la miezul nopţii. Un foşnet, un gîfîit şi la cîţiva metri crescu deodată din noapte un om. Era caporalul Oproiu, unul din patrulă. Vorbea întretăiat şi repezit; se tîrîse cîteva sute de paşi pe coate fără să răsufle.

— Domn locotenent, este de rău... Vor să ne prindă-n capcană... Au minat metru cu metru în faţa poziţiei... Pasul şi mina... D-aia era linişte. Ieşiseră cu toţii la treabă şi lucrau pe tăcute, ca hoţii... Cînd ne-am apropiat, am auzit aşa o scormoneală ca de cîrtiţă, noaptea. Apoi, i-am auzit şoşotind... Domn sergent a priceput ce pun la cale... Cînd după miezul nopţii compania noastră o porni să-i ia în primire, să sărim cu toţii în bucăţi. Ştiţi fac treaba asta de cum s-a lăsat întunericul. Domn sergent m-a trimis să vă raportez că dînsul are un plan bun. Zice să-mi daţi vreo 20 de grenade şi cu 10 cîte mai sînt la dînsul şi la soldatul Budeanu, o să facem un drum printre mine, aşa cît să poată merge patru-cinci oameni alături. Ştiţi, ca să poată intra compania la timp în liniile lor... Domn sergent n-a tras racheta ca să nu-i alarmeze... M-a trimis pe mine să vă raportez...

Ajunsese la capătul puterilor. Comandantul îi întinse bidonul său cu rom şi se adresă celorlalţi.

— E singura soluţie. Nu avem pionieri şi trebuie acţionat imediat, ca să nu le dăm posibilitatea să se retragă.

Apoi se întoarse către caporal, care îşi şi făcuse rost de 20 de grenade:

— Mai poţi, Oproiule, sau să trimit pe altul?

Acesta dădu din umeri şi răspunse rîzînd:

— Am putut eu nouă luni, domn locotenent, şi n-o să mai pot acum?

— Bine. Să lucraţi repede, dar cu băgare de seamă. Faceţi snopuri de grenade şi le aruncaţi cît mai departe, iar voi vă trîntiţi la pămînt. Cînd sînteţi gata, trageţi o rachetă vio'et. Gata! Ia-ţi grenadele şi noroc.

Îi puse mîna pe umăr şi-i ajută să se salte din şanţul de observaţie. Privi lung şi posomorît în urma lui, apoi ne dădu ordin să trecem la plutoane şi să ne pregătim de luarea în primire a „onorabililor".

În clipa în care acele ceasornicelor arătau că de cîteva minute războiul luase sfîrşit, în faţă începu concertul infernal al exploziilor. Mai întîi se auzi o detunătură seacă: erau primele grenade aruncate de cercetaşii noştri. Peste cîteva clipe, la intervale de fracţiuni de secundă, răbufniră zeci de detunături care parcă se năşteau una din alta. Erau minele lovite de grenade, care explodau, antrenînd şi pe cele din jur.

Primele şiruri de ostaşi ieşiră din adăposturi şi porniră spre liniile germane.

Traserăm în aer mai multe rachete. Dintr-odată lumina incertă, policromă şi tremurătoare a acestora, schimbă ca prin farmec aspectul lucrurilor din jur. O privelişte halucinantă de coşmar ni se dezvălui. Oamenii păreau nişte arătări fioroase, cu feţe descompuse şi mîini de ceară, care alunecau şi se clătinau într-un vălmăşag haotic. Sub vizierele căştilor, în fundul orbitelor descărnate, sticleau boabe de jăratic, ca ochii morţilor ale căror pleoape nu le-a închis nimeni. Fulgere iuţi zvîcneau pe baionete şi pe ţevile armelor, făcînd şi mai ireală această lume de spectre care plutea în lumina palidă a rachetelor.

Cîmpul răscolit, acoperit de ruine, gropile de obuz, copacii cu crengile frînte, toate scăldate în lucirile fărîmelor de rachete, îşi schimbau forma şi proporţiile, după cum lumina se înălţa sau cădea.

Iar în faţă, printre flăcările exploziilor care ţîşneau scurt, ca nişte duhuri ale unor comori ascunse, la cîteva sute de metri, trei oameni, îndeplineau parcă un ritual grotesc, închinat unui zeu necruţător şi măreţ.

Pluteau lin, ca trei vedenii. Pe mîini purtau ceva, ca o jerbă de plante misterioase, dar care nu era decît un snop de grenade. Doi se aruncară la pămînt, ca o prosternare în faţa puterii pe care o slujeau. Al treilea, atlet desprins din basoreliefurile antice, azvîrli snopul în faţă, apoi căzu alături de tovarăşii săi. Detunături, şuierături de schije, pietre, bucăţi de pămînt. Oare cei trei „sacerdoţi" căzuseră jertfa ofrandei lor? Trecură clipe de încordare vecine cu nebunia... Dar după ultima explozie, fură din nou în picioare. Făcură cîţiva zeci de paşi, aceleaşi mişcări, aceleaşi erupţii de metal fierbinte, aceleaşi strîngeri de inimă pentru noi.

Oare nemţii ce vor fi simţit dincolo, văzînd cum aceste genii ale focului se apropiau de ei, metru cu metru, sfidînd moartea vicleană pe care ne-o pregătiseră? Ar fi putut cu o rafală de mitralieră să-i culce definitiv la pămînt. Dar nu o făceau. Nu pentru că voiau să-şi respecte cuvîntul, ci pentru că erau paralizaţi de spaimă, fascinaţi la vederea acestor năluci în faţa cărora oţelul şi focul se îmblînzeau şi-i ajutau să meargă înainte.

În urma lor alunecau şirurile noastre. Trăgeau mereu rachete ca să le uşurăm sarcina.

Ajunsesem la marginea cîmpului de mine. În faţă ni se deschidea un coridor larg de 5—6 metri, prin care aveam să ne scurgem spre poziţiile nemţeşti, cînd Costache şi ai lui vor fi isprăvit. Îi despărţeau doar cîţiva metri de primul şanţ.

Dar, ce se întîmplase? După ultima explozie se aşternuse liniştea iar trupurile lor rămăseseră întinse. Ne străbătu un fior... Fuseseră loviţi de schije? Ori poate terminaseră grenadele?

Comandantul ordonă ca doi ostaşi să plece cu 20 de grenade şi să vadă ce s-a petrecut acolo. Însă, înainte ca oamenii să pornească, se auzi în faţă un strigăt ieşit din trei piepturi: „Adăpostiţi-vă! Nemţii deschid focul!..."

O comandă scurtă şi toţi ne prăvălirăm la pămînt, iar în clipa următoare trei mitraliere nemţeşti îşi revărsară torentul de oţel peste capetele noastre. Aşa dar domnii s-au recules. Nu reuşiseră cu minele, deci ne primeau cu gloanţe. Eram gata să le răspundem şi să le plătim. Dar, ţăcănitul mitralierelor dură mai puţin de un minut. Trei explozii le amuţiră pe veci. Cei trei cercetaşi le loviseră în plin cu cîteva grenade.

Linişte. Se părea că alte mitraliere nu aveau. Oricum, trebuia profitat de zăpăceala care domnea acolo şi acţionat repede. Un pluton îşi făcu drum prin coridor, altul îl urmă. Aşteptam să auzim ultimele explozii ale minelor, căci nu părea să fie mai mult de vreo cîţiva metri de baraj care trebuia încă distrus. Nu se auzea nimic. Desigur nu mai aveau grenade. Repede, grenadele înainte!... Ostaşii cu grenadele alergară iar coloana se aţinea la cîţiva paşi în urma lor.

La lumina rachetelor vedeam pîlcuri de nemţi care săreau din gropi şi fugeau înapoi spre nişte ziduri dărîmate, unde intenţionau să opună rezistenţă. Era chestiune de secunde. Ultimul prag de mine trebuia aruncat în aer, pentru ca plutoanele să se poată strecura şi adăposti, înainte ca nemţii să ajungă la ruine şi să deschidă focul. Aşa cum eram, îngrămădiţi unii în alţii, înconjuraţi de mine şi perfect vizibili la lumina rachetelor, cîteva salve ne-ar fi tocat într-un minut.

Cei trei oameni din faţă au intuit situaţia. Îi văzurăm cum se ridică, se priviră unul pe altul, înaintară cîţiva paşi şi, deodată, îşi făcură vînt şi săriră în mijlocul peticului minat, rostogolindu-se fiecare în cîte o parte, peste capacele negre.

Minele izbite cu forţă, smulse din pămînt de căderea trupurilor, împrăştiate de mîinile care se încleştaseră spasmodic de carapacele lor, explodau împroşcînd schije, bucăţi de carne, petice de uniforme...

Totul a durat mai puţin de un minut. În momentul saltului, rămăsesem stupefiaţi. Fapta întrecea puterea noastră de înţelegere.

Doar, cînd schije rătăcite ne fluierară pe la urechi, cînd peste obraji ni se aşternu o boare caldă, lipicioasă, cînd degetele cu care ne şterserăm feţele se înroşiră, ne-am dezmeticit şi am priceput. Drumul era liber. Ultimele mine pentru care grenadele nu mai ajunseseră, deoarece astupaseră glasul mitralierelor, fuseseră totuşi făcute inofensive, spulberîndu-se în cele patru vînturi, odată cu ultima suflare a celor trei cercetaşi...

Compania năvăli şi se scurse prin culoarul mult mai larg la capăt, reuşind să se adăpostească şi să se amplaseze cu cîteva clipe înaintea nemţilor.

Restul nu mai prezintă importanţă. Cînd dezlănţuirăm atacul, în faţa fulgerelor baionetelor şi a chipurilor noastre crunte, nemţii aruncară armele cu ţevile încă fierbinţi şi cerşiră îndurare, strigînd că războiul se terminase.

Da, războiul se sfîrşise de 20 de minute. Dar, în aceste 20 de minute, trei oameni alungaseră cu mîinile lor moartea perfidă hărăzită celor o sută de tovarăşi, trei oameni îşi prăvăliseră corpurile peste bariera morţii, spre a face drum vieţii.

IN ZILELE INSURECŢIEI ARMATE

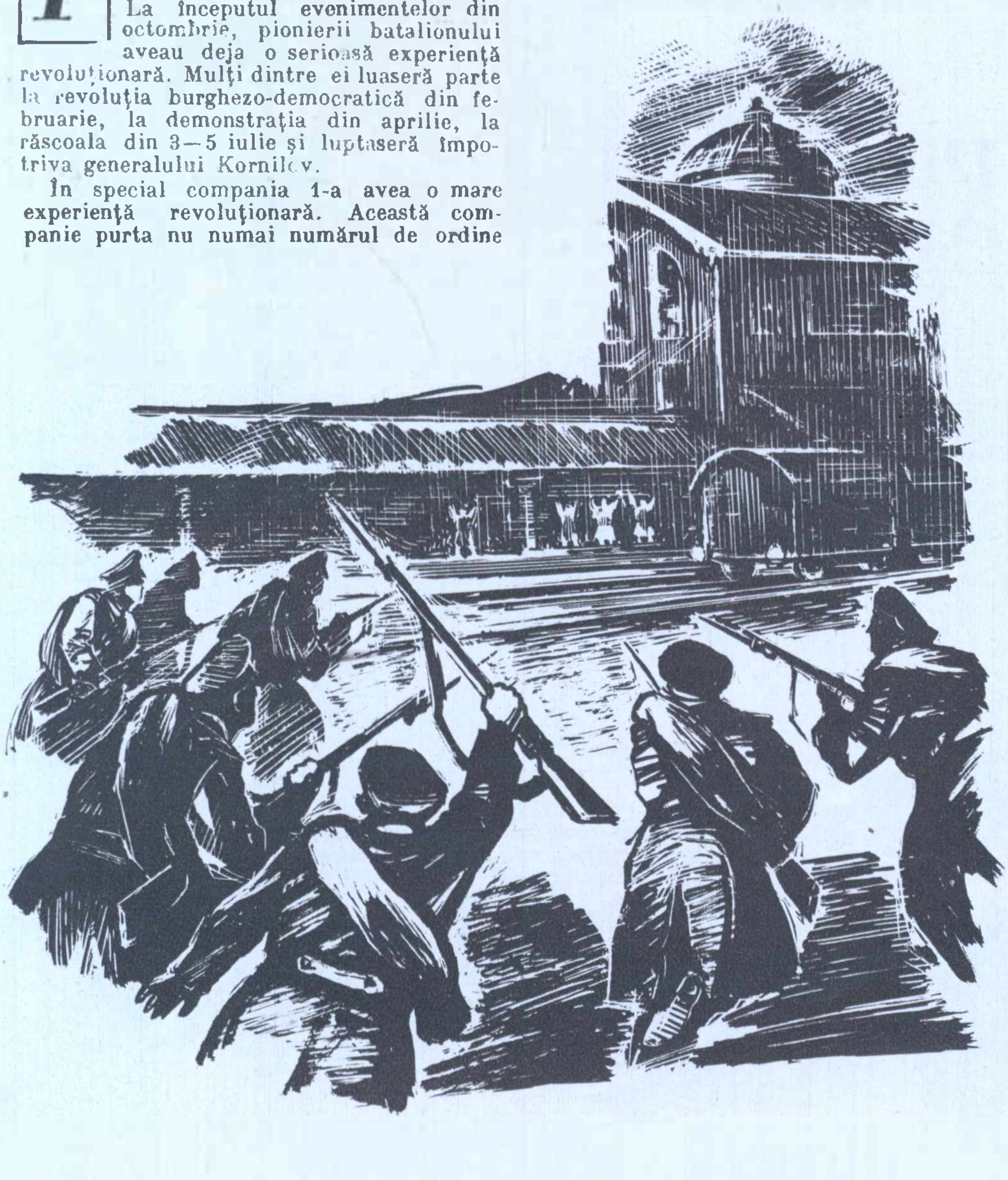
DIN AMINTIRILE UNUI PARTICIPANT LA LUPTELE DIN OCTOMBRIE

Insurecţia armată în Octombrie la Petrograd

In acele minunate zile eram simplu soldat în batalionul 6 de pionieri, batalion de rezervă, cantonat în cazărmile de pe strada Kirocinaia, în apropierea grădinii Tavriceski. La începutul evenimentelor din octombrie, pionierii batalionului aveau deja o serioasă experienţă revoluţionară. Mulţi dintre ei luaseră parte la revoluţia burghezo-democratică din februarie, la demonstraţia din aprilie, la răscoala din 3—5 iulie şi luptaseră împotriva generalului Kornilov.

În special compania 1-a avea o mare experienţă revoluţionară. Această companie purta nu numai numărul de ordine în batalionul nostru, dar era şi prima în ceea ce priveşte înalta conştiinţă revoluţionară a soldaţilor şi a unităţii ei de monolit. Compania 1-a era întotdeauna detaşamentul revoluţionar de avangardă al trupelor bolşevice. Pînă la evenimentele din iulie, acestei companii i se încredinţase paza sediului Comitetului Central al Partidului Bolşevic.

Efectivul companiei aştepta cu nerăbdare momentul cînd Partidul Comunist avea să conducă masele revoluţionare spre ultima luptă decisivă cu guvernul provizoriu şi se pregătea pentru aceasta minuţios.

Ultima noapte a lumii vechi

Şi iată, momentul a sosit. La 25 octombrie 1917 în companie era o agitaţie neobişnuită; nimeni nu se culcă. Situaţia era extrem de încordată. Tuturor le era cunoscut faptul că în acea noapte în faţa Comitetului Revoluţionar stătea sarcina cuceririi gării Nicolae I, unul din cele mai importante puncte din Petrograd.

În cazarma slab luminată, pionierii se adunau pe grupe.

În cancelaria companiei, la măsuţele comandanţilor de plutoane, pe paturi şi chiar înşiraţi pe jos, pe coridoare, soldaţii discutau amănuntele atacului din acea noapte.

La orele 10 seara bubuiturile salvelor de artilerie de pe crucişetorul „Aurora", anunţau începutul unei ere noi — era Marii Revoluţii Socialiste.

La ora 2 noaptea în întreaga cazarmă a răsunat comanda:

„Adunarea!"

Comanda n-a mai trebuit să fie repetată; compania s-a adunat repede, aşa cum cu greu ar fi reuşit s-o facă cea mai bună unitate militară a vechii armate ţariste. Comandanţii de plutoane au făcut apelul, au împărţit muniţiile. Totul era perfect organizat.

Peste cîteva minute, pasul cadenţat al soldaţilor a spart tăcerea profundă a străzii Znamenskaia. Din diferite colţuri ale oraşului răsunau împuşcături, tropote de cai. Lupta era în toi. Proletariatul din Petrograd şi unităţile militare ce li se alăturaseră sub conducerea Partidului Comunist în frunte cu marele Lenin au început hotărît asediul ultimei rezistenţe a burgheziei ruse, a trădătorului guvern provizoriu.

Pe la orele trei noaptea, compania noastră se şi afla lîngă gara Nicolae I. Încercările pazei de a opune vreo rezistenţă s-au soldat cu un eşec total. Sub presiunea pionierilor paza a fost pusă pe fugă. Gara şi căile de acces spre ea se aflau în mîinile trupelor revoluţionare.

Spre dimineaţă se porni un vînt aspru şi rece care pătrundea pînă la oase prin mantalele vechi ale pionierilor ce păzeau gara. Dar nimeni nu se gîndea la odihnă. Conştiinţa că sîntem participanţi nemijlociţi ai măreţei bătălii istorice pentru cucerirea Puterii Sovietice, pentru primul stat socialist din lume al muncitorilor şi ţăranilor ne

dădea puteri, ne încălzea în acea noapte rece de toamnă.

Deodată spre orele cinci dimineaţa, în apropierea pieţii Znamenskaia, au început să răsune împuşcături dese. În piaţă pătrunseseră cîteva camioane cu iunkeri înarmaţi. Trebuia acţionat repede. Iunkerii trebuiau prinşi şi dezarmaţi.

Pionierii s-au aruncat imediat asupra inamicului din piaţă. A urmat un scurt schimb de împuşcături. Iunkerii nu reuşiseră încă să coboare din camioane cînd şi fuseseră încercuiţi, dezarmaţi şi luaţi prizonieri.

Noaptea rece de octombrie se apropia de sfîrşit, ultima noapte a stăpînirii reacţiunii burghezo-moşierimii ruse. În zori a început să ningă cu fulgi mari, îmbrăcînd primul oraş al Revoluţiei într-un veşmînt curat şi proaspăt. Pionierii, obosiţi şi îngheţaţi, aşteptau cu nerăbdare să fie schimbaţi. Dar schimb nu exista. Doar unele unităţi ale garnizoanei din Petrograd îşi trimiteau delegaţiile „pentru clarificarea situaţiei la faţa locului".

În sfîrşit, spre amiază, ostaşii care păzeau gara Nicolae au fost schimbaţi de unitatea de instrucţie a regimentului Volînski. Aceasta a fost prima unitate din garnizoana Petrograd care a început răscoala în februarie 1917. Pionierii s-au îndreptat spre cazărmi, la odihnă şi hrană.

Dar în acea zi, nu le-a fost dat să se odihnească.

La Smolnîi

În după-amiaza aceleiaşi zile compania a fost chemată să păzească Smolnîi. A urmat a doua noapte fără somn. Lupta pentru puterea sovietică cuprindea masele de soldaţi menţinîndu-le forţele morale şi fizice, la un nivel ridicat.

În această zi, Smolnîi semăna cu un imens stup în alarmă.

Aici se aflau soldaţi, marinari, muncitori — delegaţi la cel de-al doilea Congres al Sovietelor din întreaga Rusie.

Patrulele de pionieri au fost puse în faţa podului Ohtenski şi a străzilor învecinate. Pentru întărirea pazei au fost trimise patrule formate din cîte doi ostaşi. Cealaltă parte a companiei a fost eşalonată în lunga sală din partea stîngă a etajului de jos de la Smolnîi. În apropiere se aflau muncitorii, detaşamentele din cartierul Vîborsc, precum şi subunităţi ale regimentelor Volînski, Preobrajenski şi Litovski.

Pionierul Makovski a adus invitaţiile pentru cel de-al doilea Congres al Sovietelor din întreaga Rusie. În sala prost luminată toate locurile sînt ocupate. În faţă, la nişte mese lungi, stă Prezidiul. Şi iată, la tribună apare Lenin. Cu glas liniştit el dă citire decretului despre pămînt...

Cuvintele pătrunzătoare ale marelui Lenin au găsit un puternic ecou în inimile oamenilor muncii. Ele îi chemau la luptă, spre victorie.

În ajutorul proletariatului la Moscova

Revoluţia Socialistă din Octombrie a învins la Petrograd cu o repeziciune nemaiîntîlnită în istorie. Cu toate acestea din Moscova soseau veşti alarmante. Acolo iunkerii aveau încă supremaţia. Se simţea nevoia unui ajutor urgent.

Şi iată! Într-o seară printre pionieri au început spontan discuţiile.

— La Moscova iunkerii îi bat pe soldaţi şi muncitori. Trebuie să mergem în ajutorul proletariatului moscovit.

Către orele nouă seara, 54 de voluntari pionieri se şi găseau într-unul din trenurile accelerate ce mergeau spre Capitală.

Dis-de-dimineaţă, trenul s-a oprit şi din vagoane au coborît pionierii, ostaşi ai gărzilor roşii, marinari. Comandantul detaşamentului de muncitori s-a apropiat de pionieri spunîndu-le.

— Tovarăşi, nu este oare cu putinţă ca detaşamentul nostru să vi se alăture? Dumneavoastră sînteţi oameni cu experienţă, aţi fost în focul luptei, iar noi se poate spune, că nu ştim nici arma s-o ţinem cum trebuie...

— Alăturaţi-vă, de ce nu! — s-au auzit glasuri.

Moscova abia se trezise, dar în diferite colţuri ale oraşului se şi auzeau împuşcături. Vestea despre sosirea detaşamentelor garnizoanei din Petrograd se trasmitea din gură în gură, se răspîndea în întregul oraş.

Sub focul iunkerilor, detaşamentele noastre se mişcau tot înainte, înainte. Am trecut de Miasmiţkaia, de Lubianka. Iată şi clădirea Sovietului din Moscova. Trimitem un reprezentant pentru a primi ordine. Ordinul sună clar şi precis: să ajutăm trupele revoluţionare din garnizoana Moscova să ocupe clădirea şcolii militare Alexandru I, care se afla pe strada Arbat.

Repede se alcătuiesc patrule care pleacă apoi în recunoaştere. Drumul pînă acolo, este însă deosebit de greu. Casele ard şi o reţea deasă de tranşee barează căile spre Piaţa Arbat. Printre cei ce asediau şcoala se aflau muncitori înarmaţi din Moscova, soldaţi şi marinari, tineri entuziaşti şi bătrîni cu arma în mînă, care luptă cu burghezia. Lupta este crîncenă. În cele din urmă iunkerii au cedat. Pe fereastră a fost aruncat steagul alb. Peste cîteva minute atacanţii pătrundeau prin uşile şcolii, alergau pe coridoarele lungi, îi dezarmau pe iunkeri.

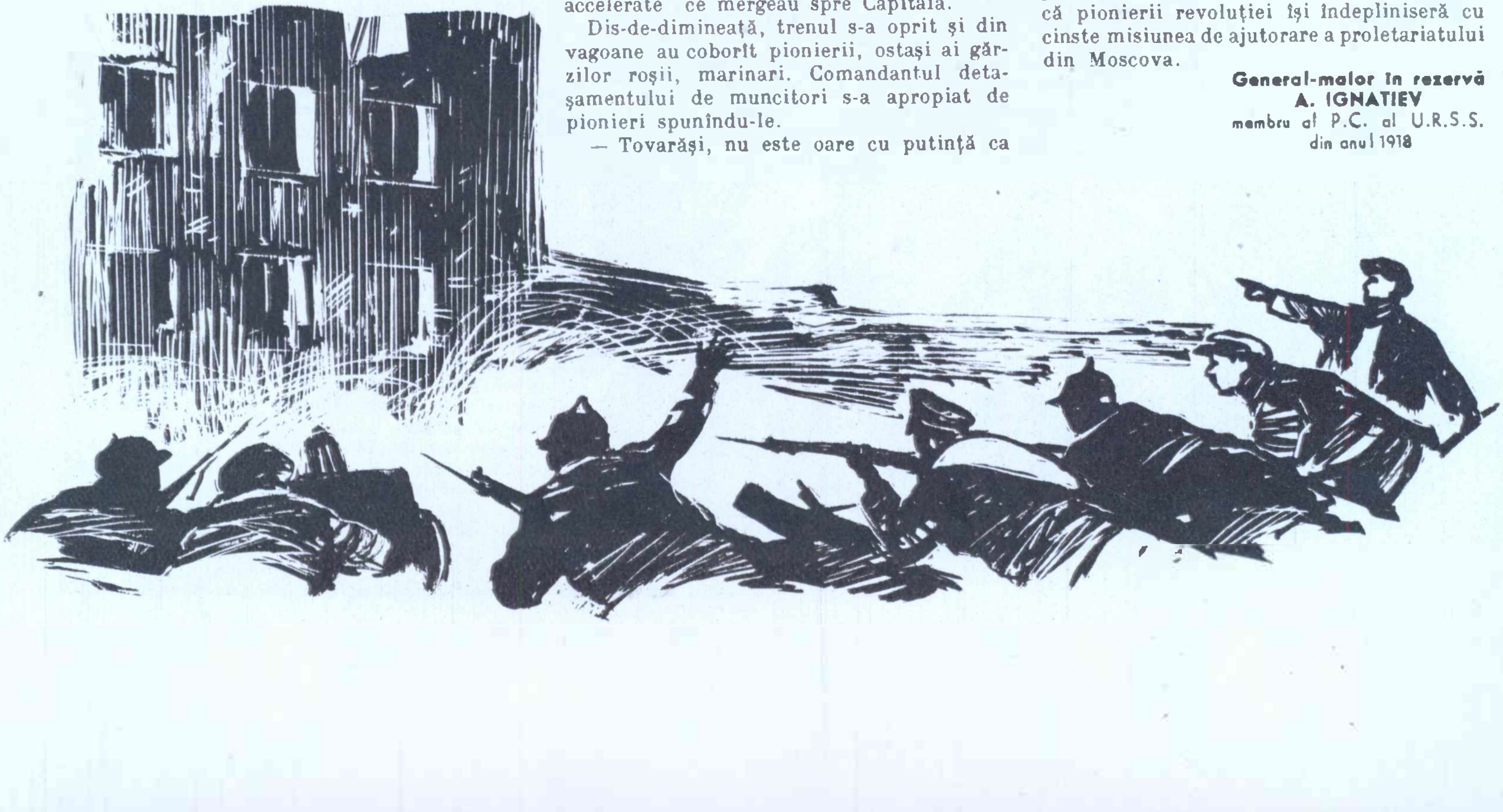
Armamentul capturat a fost apoi transportat în raioanele muncitoreşti ale Moscovei. Această acţiune a fost condusă de un tovarăş îmbrăcat într-un palton negru rupt. Era Somov, membru în Comitetul Revoluţionar.

Noaptea, străzile Moscovei au rămas pustii. Doar uneori mai răsunau împuşcături răzleţe, se mai auzea tropotul cailor.

Din acea noapte, la Moscova a fost linişte. Soldaţii, marinarii, gărzile roşii care sosiseră de la Petrograd şi din alte oraşe în ajutorul proletariatului din Moscova, au avut un rol important în restabilirea ordinei.

După întoarcerea companiei noastre la Petrograd a avut loc o adunare generală, prezidată de A. Berezovski, care a anunţat că pionierii revoluţiei îşi îndepliniseră cu cinste misiunea de ajutorare a proletariatului din Moscova.

General-maior în rezervă
A. IGNATIEV
membru al P.C. al U.R.S.S.
din anul 1918

Trăgătorii A.V.S.A.P. la campionatele R.P.R. de TIR

Activitatea Clubului de Tir A.V.S.A.P. devine zi de zi, tot mai rodnică. Trăgătorii formați în cluburile asociației, odată cu practicarea tirului aplicativ și-au îmbunătățit și perfecționat tehnica tirului de precizie și măiestria sportivă.

Începînd din acest an, trăgătorii A.V.S.A.P. au fost prezenți la toate marile competiții atît în Capitală cît și în provincie, reușind să obțină rezultate din ce în ce mai bune.

Un examen deosebit de riguros al pregătirilor tuturor trăgătorilor din țara noastră, l-a constituit cea de-a IX-a Ediție a Campionatelor R.P.R. de tir care s-a desfășurat pe poligonul Tunari. La aceste campionate, asociația noastră a fost reprezentată printr-un lot de 25 trăgători, în majoritate de la Clubul Central de Tir, iar parte de la cluburile regionale Timișoara, Ploești, oraș București și Stalin. Participarea la această mare competiție, cu un lot atît de numeros, constituie o realizare cît se poate de frumoasă pentru dezvoltarea tirului în cadrul A.V.S.A.P., care are o existență așa de tînără; aceasta cu atît mai mult că la campionatele R.P.R. nu au avut dreptul să participe decît trăgătorii fruntași ai patriei noastre și anume cei ce au obținut titlu de maestru al sportului, au obținut sau au trecut, în acest an, norma de categoria I-a.

Ceea ce constituie un aspect pozitiv, este faptul că la majoritatea probelor trăgătorii A.V.S.A.P. au ocupat în clasament locuri meritorii, iar o parte din ei s-au clasat pe primele locuri. Astfel, trăgătoarea Seimeanu Elena a ocupat locul II la armă liberă combinată (30 + 30 focuri) fete și locul III la 3×40 focuri; Herșcovici Henri s-a clasat pe locul II la armă liberă, calibru mare, 40 focuri, poziția în picioare, pe locul II la combinată (30 + 30 focuri) seniori, pe locul II la 3×40 focuri și pe locul II la 60 focuri culcat; Naghi Mihai a ocupat locul II la cerb alergător, 50 focuri simple, locul IV la cerb alergător, 25 focuri duble, locul III la armă liberă, calibru mare, 40 focuri, în genunchi, locul IV la armă militară, 20 focuri culcat și 20 focuri în genunchi; Străchinescu Leon locul II la armă militară, 20 focuri, în genunchi; Tibacu Silviu locul II la pistol militar etc.

Deosebit de valoroase sînt rezultatele trăgătoarei Seimeanu Elena care, în mai puțin de un an și jumătate, a reușit să întreacă multe trăgătoare consacrate și confirmate ca cele mai bune trăgătoare ale țării noastre. De altfel, Seimeanu Elena este prima trăgătoare crescută de A.V.S.A.P. care, în acest timp scurt, a reușit să-și treacă cu succes norma de maestră a sportului și să fie selecționată în lotul R.P.R.

Rezultatele trăgătorilor A.V.S.A.P. sînt cu atît mai meritorii cu cît este știut că tirul din țara noastră este la un nivel foarte ridicat și el ocupă un loc de frunte în ierarhia tirului internațional.

Participarea cu succes a trăgătorilor A.V.S.A.P. la diferite competiții atît în Capitală cît și în celelalte orașe, și rezultate bune obținute, în special în acest an, sînt roadele muncii sîrguincioase desfășurată de trăgători și de Cluburile de Tir.

Toate acestea să constituie pentru cluburi o bază temeinică de plecare pentru noi succese în munca de dezvoltarea tirului A.V.S.A.P., iar pentru trăgători un îndemn și o datorie de a-și însuși cît mai temeinic măiestria tirului sportiv.

Gh. I. COJAN

PUBLIUS OVIDIUS NASO

De curînd s-a sărbătorit în întreaga lume aniversarea a două mii de ani de la nașterea marelui poet roman Publius Ovidius Naso, a cărui operă s-a perpetuat, nemuritoare, de-a lungul secolelor, îmbogățind tezaurul culturii universale.

Această sărbătoare, care la noi a luat o amploare deosebită, a însemnat prinos de laudă primului cîntăreț al meleagurilor țării noastre...

★

În anul 43, înaintea erei noastre, în pitorescul orășel Sulmona, în apropierea însoritei Rome, se năștea Publius Ovidius Naso.

De tînăr, cu toată împotrivirea tatălui care vroia să-l îndrume spre cariera de avocat, Ovidiu se dedică poeziei:

Eu însă îndrăgisem cereasca poezie
Și muza într-ascunsul la dînsa mă trăgea.
Ades îmi zicea tata: „Deșartă meserie!
Omer nici o avere pe urmă-i n-a lăsat!“
Înduplecat de sfatu-i, le-am părăsit pe Muze.
Cercam să scriu acuma cuvinte-n slobod mers,
Dar ele pe-o măsură veneau să se așeze:
Ce încercam a scrie, era îndată vers!

Ovidiu văzuse lumina zilei într-o epocă de pace, de bunăstare, în care capitala lumii antice trăia din plin fericirea de a fi încheiat o perioadă lungă de războaie grele.

În opera de tinerețe a lui Publius Ovidius Naso și-a găsit expresie bucuria de a trăi a societății din timpul său.

Dar, în plină glorie și fericire, ca un trăsnet asupra capului poetului, cade mînia lui Augustus.

Pentru motive asupra cărora istoriografii nu au căzut încă de acord, Ovidiu este exilat, din ordinul împăratului, departe de Roma, la capătul imperiului, pe malurile Pontului Euxin (Marea Neagră) la Tomis (Constanța de azi).

Aici a compus el unele din cele mai frumoase versuri: Tristiile și Ponticile, scrisori din exil în care plîngînd viața pe care o duce în exil, descrie ținuturile și clima Dobrogei antice, obiceiurile geților, străvechii ei locuitori, care constituie prețioase știri despre aceste ținuturi și oamenii care le locuiau în acele timpuri.

Ovidiu a trăit, a murit și a fost îngropat pe pămîntul țării noastre. De aceea, îl simțim și îl prețuim ca pe un poet al nostru, ca pe primul nostru poet.

„PĂMÎNTUL FĂRĂ MARGINI VA ȘTI DE PĂSUL MEU“ *)

De poți și vrei tu însuți, atunce și-ai tău nume
Și-a ta nelegiuire uitării le voi da.
De lacrimile tale tîrzii o să mă-nduplec,
De-a ta nemernicire căit cînd te-oi vedea.
Condamnă-te tu însuți și șterge-ți din viață
Acele zile negre cînd tu m-ai prigonit!
De nu, și dacă pieptu-ți mai arde de mînie,
Durerea-m se va-ncinge cu arme negreșit.
Deși eu sînt acuma trimis în fundul lumii,
Mînia mea va-ntinde spre tine brațul său.
Cezarul meu, de nu știi, a' mele drepturi toate
Mi le-a lăsat: el numai din țară m-a gonit,
Și numai să trăiască, eu sper să-mi capăt țara:
Adesea înverzește stejarul cel trăsnit!
De n-oi găsi eu însumi un chip de răzbunare,
Atunce de la Muze eu arme voi avea.
Măcar că-s dus departe, pe sciticele țărmuri,
Și ochii mei văd zodii ce stau pe cer mereu,
Eu voi striga s-audă noroadele din lume,
Pămîntul fără margini va ști de păsul meu.
Din răsărit va merge pîn' la apus cuvîntu-mi,
Și răsăritul martor apusului va fi;
Glasul durerii mele va răsuna departe,
Dincolo de pămînturi, de mările adînci,
Nu numai veacul nostru îți va cunoaște vina:
Viitorimea toată te va învinui.
La luptă dar sînt gata să mă reped, dar arma
Eu n-am luat-o încă și n-aș voi s-o iau.
Nu-ncepe încă circul, dar taurul cel aprig
Și-aruncă țărîna-n spate și scurmă în pămînt.
Prea mult am spus! Tu sună retragerea o Muză;
El numele-i s-ascundă mai are încă timp.

*) Publius Ovidius Naso: „Scrisori din exil“ — „Tristiile“, Cartea IV-a Scrisoarea IX-a.

ÎN VIZITĂ

Anul 1957 a fost marcat de numeroase manifestări de prietenie între poporul romîn și cel bulgar. În cadrul acestor manifestări, asociațiile patriotice surori — A.V.S.A.P. și D.O.S.O. — au avut minunatul prilej să-și cunoască reciproc munca și realizările, să lege prietenii, să contribuie la strîngerea legăturilor frățești între cele două popoare.

Ca urmare a vizitei pe care o delegație a D.O.S.O. a făcut-o în luna iunie, în regiunea Galați, o delegație formată din 38 activiști și membri A.V.S.A.P. a fost invitată în R.P. Bulgaria, unde a avut ocazia să cunoască, pe lîngă activitatea și succesele D.O.S.O. frumusețile de neuitat ale țării prietene de la sud de Dunăre, munca plină de avînt, de fierbinte patriotism a poporului frate bulgar și măreţele lui realizări în anii puterii populare.

Era în ziua în care poporul nostru sărbătorea, cu însuflețire, a 13-a aniversare a eliberării Romîniei de sub jugul fascist cînd delegația A.V.S.A.P., îmbarcată în trei autoturisme și 24 motociclete, trecea podul prieteniei în R.P. Bulgaria, unde a fost întîmpinată cu căldură de activiști ai D.O.S.O. și de numeroși oameni ai muncii.

După o noapte petrecută în frumosul oraș, port la Dunăre, Ruse, coloana noastră a luat startul într-un raid, de peste 1500 km, în care delegația A. V. S. A. P. a avut prilejul de neuitat de a participa și la marile serbări organizate cu ocazia împlinirii a 80 ani de la luptele pentru eliberarea și independența națională a Bulgariei.

Spre Șipka

De la Ruse, ne îndreptăm spre Tîrnovo, oraș istoric, în trecut capitală a Bulgariei. După ce parcurgem 100 km printr-o regiune deluroasă, în fața noastră se profilează primele înălțimi ale munților Balcani. Prin „Poarta Tîrnovei", parcă anume tăiată de mîna omului, pătrundem într-un defileu străjuit de o parte și de alta, de stînci abrupte. Și, numai după șase kilometri, intrăm în pitorescul oraș de munte Tîrnovo, scăldat pe trei laturi de rîul Iantra. Dimitrov Dimov, președintele comitetului orășenesc D.O.S.O. face oficiul de ghid, inițiindu-ne asupra trecutului istoric al orașului. Nu avem nevoie de interpret, deoarece gazda noastră vorbește foarte bine în graiul romînesc.

Ne continuăm apoi marșul spre Gabrovo, pe o șosea ce șerpuiește numai prin munți. Peisaje de o frumusețe rară se deschid la fiecare cotitură.

Gabrovo, oraș industrial, așezat la confluența mai multor văi, ne primește în haine de sărbătoare. Peste tot abundă steagurile sovietice, romîne și bulgare, simbolizînd prietenia popoarelor noastre.

Ne continuăm drumul. În ziua aceea circulația nu era o problemă simplă. Sute de motociclete, autobuse, autocamioane și autoturisme afluiau din toate colțurile Bulgariei, aducînd un puhoi de oameni ce se scurgea neîncetat spre Șipka, ținta primei noastre etape.

Începuse să se înopteze cînd am ajuns la capătul etapei, pasul Șipka, situat la o altitudine de 1400 metri.

La locul epopeii de la Șipka

Nu găsim cele mai potrivite cuvinte pentru a descrie grandiosul spectacol la care asistăm. Ceea ce vedeam întrecuse orice închipuire. O mare de oameni se afla pe pantele vîrfului Stoletov, pînă la treptele măreţului Monument al Libertății. Pe platourile și pantele mai line din jur, se improvizaseră parcuri pentru miile de autovehicule. Numai într-un singur loc erau parcate peste 3000 de motociclete.

Odată cu lăsarea întunericului, ca într-o noapte de basme, a început jocul feeric al luminilor. Jerbele multicolore ale jocurilor de artificii brăzdau fără încetare văzduhul, monumentul era luminat de puternice proiectoare instalate pe înălțimile adiacente, focurile aprinse de oameni pîlpîiau asemenea unor enormi licurici. Din vîrful monumentului, mitralierele trăgeau cartușe trasoare.

În tot cursul nopții, alți zeci de mii de oameni, veniți de la mari depărtări, îngroșau rîndurile acelor sosiți, de parcă întreaga populație a Bulgariei își dăduse întîlnire aici. Au sosit și conducătorii P.C.B. și ai guvernului.

A doua zi, duminică dimineața pe o vreme splendidă, s-a desfășurat mitingul pentru comemorarea luptelor de la Șipka. Generalul de armată Petăr Pancevski, ministrul Apărării Naționale, primește raportul și trece în revistă batalionul de onoare, în care remarcăm o companie în uniformele tradiționale ale armatei bulgare. Deodată, se sună onorul și, după o colină, apare o gardă cu un steag mai puțin obișnuit. Era legendarul steag sub faldurile căruia au luptat voluntarii bulgari la Șipka.

După intonarea imnurilor sovietic, romîn și bulgar, se declamă o poezie închinată eroicelor lupte de la Șipka. Primul secretar al comitetului regional de partid Tîrnovo, Dimităr Stoișcov, fost partizan avînd o mînă pierdută în luptele cu fasciștii, dă cuvîntul primului secretar al C.C. al P.C.B., tovarășul Teodor Jivkov, a cărui amplă cuvîntare este ascultată cu un deosebit interes. Urmează saluturile adresate de șefii delegațiilor sovietice și romîne. Emoționant este momentul decorării cu ordinul „Gheorghi Dimitrov" a veteranului Timofte Andreevici Rogovoi, în vîrstă de 105 ani, care a luptat în rîndurile armatei ruse în 1877. Mitingul se încheie cu citirea unei telegrame adresată C.C. al P.C.U.S., defilarea trupelor și depunerea coroanelor de flori la Monumentul Libertății.

Serbările comemorative a epopeii de la Șipka, desfășurate într-un cadru măreț, au demonstrat patriotismul, dragostea față de trecutul glorios de luptă al poporului bulgar, recunoștința față de poporul rus și romîn care prin lupta și jertfa lor, au contribuit ca poporul frate bulgar să-și cucerească independența națională.

La Pazardjik

Unul din țelurile călătoriei delegației noastre era să întoarcă vizita comitetului raional D. O. S. O. din Pazardjik care, cu trei luni în urmă, fusese oaspetele comitetului organizatoric raional și orășenesc Brăila. Astfel că, imediat după terminarea serbărilor de la Șipka, coloana noastră moto își reia marșul pentru a parcurge cei 200 km pînă la Pazardjik.

De la pasul Șipka, coborîm pe o serie de serpentine amețitoare și, după 15 km ajungem în orașul Kazanlik situat în valea rîului Tundja, cunoscută sub denumirea de „Valea Trandafirilor". Traversăm apoi o altă culme muntoasă, trecem prin orașul Stara-Zagora și pătrundem în rodnica vale a rîului Marița. Odată cu amurgul intrăm în Plovdiv, vestit pentru tîrgurile sale internaționale, al doilea oraș ca mărime al Bulgariei. După un scurt popas, ne continuăm drumul.

Era în jur de ora 21 cînd sosim în oraș, unde sîntem primiți deosebit de călduros de populație și activiști ai D.O.S.O. O mulțime impresionantă ne așteaptă în jurul unei tribune pe care era scris în romînește „Bine ați venit prieteni din A.V.S.A.P.!" Succesiv, secretarul comitetului de partid, președintele Sfatului popular și președintele comitetului raional D.O.S.O., Siracov Lazar, ne adresează cuvinte de bun sosit, de prietenie. Numeroase delegații ne oferă flori.

În cele două zile petrecute în raionul Pazardjik, am avut ocazia să vedem multe lucruri interesante.

Raionul este complet cooperativizat, iar industriile de textile, tutun, conserve și cauciuc sînt cele mai dezvoltate. Peste 600 construcții de locuințe sînt în lucru.

Pazardjikul s-a situat în fruntea luptei pentru eliberarea patriei de sub jugul fascist. În grădina publică am depus o coroană de flori la monumentul eroilor care s-au jertfit pentru eliberarea Bulgariei. Pe monument se află basorelieful lui Metodi Satotov, membru al C.C. al P.C.B. fost comandant al zonei a 3-a militară de partizani și care a căzut eroic, în fruntea a 200

Un grup de participanți la serbările de la Plevna, în pitoreștile costume naționale bulgărești

A PRIETENII BULGARI

partizani, în luptele îndîrjite împotriva cotropitorilor nemți, cinci zile înainte de eliberarea Bulgariei.

Am avut prilejul să vizităm și localitatea Batak situată în munții Rodopi, la 40 km de granița Greciei. Acolo, sînt păstrate cu pioșenie, într-o criptă a mausoleului ridicat în comună, osemintele a 32 partizani căzuți în lupta cu fasciștii între 11—14 martie 1944.

Ca un omagiu adus tradițiilor de luptă ale locuitorilor din Batak, o impozantă construcție socialistă se află în curs de realizare. Este vorba de o mare hidrocentrală care se lucrează în inima muntelui. Pentru a ajunge la camera turbinelor, a trebuit să parcurgem un tunel lung de 800 m, săpat numai în stîncă.

Coloana A.V.S.A.P. străbate Balcanii prin „Poarta Tîrnovei"

Defilează o companie de onoare din cadrul Forțelor Armate ale R.P.R. cu prilejul serbărilor de la Plevna

Am fost apoi oaspeții unei cooperative agricole colective și ai unei gospodării viticole de stat. Iar a doua zi, am vizitat organizațiile D.O.S.O. de la o fabrică de textile din Pazardjik și de la fabrica de hîrtie „Dimităr Blagoev" din Belovo, aflată la 30 km vest de Pazardjik. Peste tot sîntem primiți cu flori, megafoanele transmit muzică romînească și gazdele se întrec în ospitalitate.

Cu aceste vizite terminăm scurta, dar plăcuta noastră ședere în mijlocul prietenilor din Pazardjik. In ziua următoare, coloana noastră se îndreaptă către Sofia.

In drum spre Plevna

La 70 km înainte de Sofia, părăsim șoseaua principală și ne abatem pe un drum ce ne poartă spre culmile munților Rila. La o altitudine de peste 1000 m, facem o scurtă haltă la Borobeț, o pitorească stațiune climaterică. Ca și Sinaia noastră, Borobeț, în trecut reședință regală de vară, este astăzi loc de odihnă pentru oamenii muncii.

După ce parcurgem mai bine de 25 km, timp în care privirile noastre se desfată de minunatele peisaje ale munților, zărim printre culmi un lac imens cu o lungime de 8 km și o lățime de 3 km. Mirarea noastră este lămurită de însoțitori. Ei ne explică ce este aceasta „minune" a naturii. „Minunea"a fost înfăptuită de mîna omului, numai cu cinci ani în urmă. Ajunsesem la vestitul baraj și lac Stalin, denumit și „Marea Sofiei", una din mărețele realizări ale regimului socialist.

Acolo, a lucrat tineretul bulgar, ajutat frățește de brigăzi de tineri din mai multe țări prietene, printre care și din țara noastră.

Seara poposim la Școala Centrală de metodologie D.O.S.O. din Musacevo, la 25 km est de Sofia.

A doua zi, pornim într-o altă etapă de 200 km. Ne oprim pentru cîteva ore în frumoasa capitală a R.P. Bulgaria, Sofia, unde admirăm frumoasele piețe, bulevarde, clădiri, parcuri, monumente și mai ales curățenia exemplară a orașului. Cu mare emoție intrăm în mausoleul în care se odihnește marele conducător al P.C.B., Gheorghi Dimitrov. Am rămas cu impresia că doarmea, figura sa exprimînd mulțumirea omului care știe că scopul luptei pentru care și-a închinat viața, este urmat de poporul său.

De la Sofia, străbatem iarăși Balcanii, de această dată, de la sud la nord. Pînă la Plevna parcurgem o frumoasă regiune muntoasă și deluroasă.

La Plevna și Grivița

Deși vedem pentru prima dată Plevna, totuși avem senzația că ne găsim într-un oraș bine cunoscut. Poate datorită faptului că, din studiul istoriei și a luptelor ce s-au desfășurat aici, cunoaștem în amănunt colinele din jurul orașului satele din apropiere etc. Un singur lucru n-a corespuns imaginației noastre și anume: mărimea și frumusețea orașului (este al cincilea ca mărime din Bulgaria), care ne-au întrecut așteptările. Numeroasele steaguri romîne, portretele conducătorilor poporului nostru, lozincile scrise în romînește, numeroșii locuitori care ni se adresau în limba noastră și purtau minunate costume naționale, asemănătoare în multe privințe cu ale noastre, ne dădeau uneori impresia că ne găsim într-un oraș romînesc.

In dimineața de 29 august, luăm parte la mitingul consacrat comemorării luptelor de la Plevna. O masă de oameni venită din toate colțurile regiunii Plevna, umplea pînă la refuz Piața Roșie, din centrul orașului. In tribuna oficială zărim multe din personalitățile pe care le întîlnisem cu patru zile în urmă, la Șipka.

Un grup de invitați la serbările de la Grivița; în stînga veteranul războiului din 1877, sovieticul Timofte Andreevici Rogovoi, în vîrstă de 105 ani

Alături de companiile armatei bulgare, se aliniе și o companie de onoare a Forțelor Armate ale R.P.R. In cadrul mitingului în numele delegației romîne a vorbit și președintele asociației noastre, general-locotenent Paraschiv Alexandru.

In după-amiaza zilei asistăm la deschiderea campionatului moto pe pistă al R.P. Bulgaria. In țara vecină sportul moto se practică exclusiv în cadrul D.O.S.O., astfel că toți concurenții sînt membri ai diferitelor cluburi regionale sau raionale. O puternică impresie ne-au lăsat-o motocicletele speciale pentru curse de pistă, de fabricație cehoslovacă, prezentate pentru prima dată în acest concurs, marelui public.

A doua zi, ne deplasăm la Grivița. Pășim parcă cu sfială și pioșenie pe fiecare petic de pămînt pe care-l știm stropit cu sîngele ostașilor eroi ai regimentelor de linie, de dorobanți și de vînători ai diviziilor a 4-a și a 3-a romîne și al ostașilor brigăzii a 5-a ruse.

Pe un platou de la marginea orășelului, de unde se vede monumentul ridicat pe locul unde a fost reduta Grivița Nr. 1, asistăm la mitingul cu prilejul celei de-a 80-a aniversări a cuceririi redutei. La sfîrșitul mitingului, vizităm Mausoleul eroilor romîni de la Grivița. Lîngă cripta cu osemintele celor căzuți în luptele de la 30 august 1877, stau de gardă, ca două stane de piatră, un ostaș romîn și unul bulgar.

De la Grivița, mergem la Poradim, situat la 20 km est de Plevna. Acolo a fost comandamentul trupelor ruso-romîne de la Plevna. După vizitarea Casei muzeului rus, luăm parte la solemnitatea dezvelirii busturilor eroilor maior Șontu Gheorghe și sergent Grigore Ion al Lucăi, în parcul Casei muzeului ostașului romîn. Plină de emoție este scena cînd veteranul rus T.A. Rogovoi depune flori la busturile eroilor romîni.

La Poradim ne mai așteaptă o surpriză. Ca un simbol al legăturii trecutului glorios de luptă pentru independență, cu timpurile adevăratei independențe din zilele noastre, cooperativa agricolă colectivă din Poradim poartă numele tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej, iar pe marca automobilului gospodăriei citim „Steagul Roșu".

In ultima după-amiază în Plevna, ne ducem să vizionăm finalele campionatului moto. Motocicliștii noștri au rămas entuziasmați de performanțele prietenilor bulgari.

Ultima etapă

In dimineața de 31 august, coloana noastră moto își începe ultima etapă de 235 km. De la Plevna, prin Loveci, locuri unde s-au desfășurat crîncene lupte în 1877, ne îndreptăm spre Tîrnovo, pe o șosea paralelă cu lanțul principal al munților Balcani. De la Tîrnovo, pe același drum pe care-l mai făcusem cu opt zile în urmă, însă în sens invers, ajungem la locul de unde ne-am început călătoria, orașul Ruse.

Președintele comitetului regional Ruse, Kinceo Lucov, care ne urase bun sosit pe pămîntul Bulgariei, îi revine sarcina să ne rostească cuvîntul de despărțire. După cum ne-a mărturisit-o, i-a fost mult mai ușoară sarcina atunci, decît acum. Totdeauna despărțirile sînt mai grele.

Apropiindu-ne de graniță, în inimile noastre se ciocneau două sentimente. Acela al bucuriei de a ne revedea patria, cu acela al regretului de a lăsa în urmă prieteni atît de dragi.

Am cunoscut o țară și oamenii ei, le-am văzut realizările și le-am simțit căldura cu care știu să-și primească oaspeții. Cu cît oamenii se cunosc mai bine, cu atît prietenia devine mai trainică. Ne dăm perfect seama că lozinca scandată la fiecare pas „vécina drujba" (prietenie veșnică), este o realitate pe care Dunărea n-o desparte, ci dimpotrivă, o întărește.

C. VASILIU

CUM SE FĂCEA RECRUTAREA LA OASTE IN TRANSILVANIA FEUDALĂ

de Al. NEAMȚU
Cercetător
Filiala Academiei R.P.R. din Cl.

Se știe că în societatea bazată pe clase sociale antagoniste, armata a constituit întotdeauna un instrument de oprimare, prin care clasele dominante țineau în frîu masele populare exploatate. Ea a fost în același timp instrumentul prin care statele mari își asigurau politica lor de cucerire și jaf asupra statelor mici.

Din ce elemente erau compuse aceste armate în societatea feudală? În ce privește cadrele de conducere, acestea erau recrutate din sînul nobilimii, pe cînd restul armatei, oastea de rînd, era foarte pestriță, cuprinzînd tot felul de elemente decăzute ale societății, prizonieri de război, vagabonzi și mercenari. Referindu-se de exemplu, la compoziția infanteriei medievale, Fr. Engels scria: „Infanteria de atunci era alcătuită din mercenari aflați în solda principilor, recrutați din elementele cele mai decăzute ale societății, adesea dintre prizonierii de război inamici, înrolați cu sila, bine instruiți, dar pe care nu te puteai bizui și pe care îi stăpîneai doar cu bîta". Tîlhăriile, jafurile și silniciile unor astfel de armate, exercitate împotriva maselor populare, erau metode obișnuite și oarecum legalizate pe acele vremuri. Ele constituiau o contribuție suplimentară pentru mercenari și în consecință, o posibilitate în plus, la dispoziția feudalilor, pentru a utiliza o asemenea armată mai cu folos împotriva țărănimii iobage nemulțumite, care se răscula adesea împotriva asupritorilor. Se știe că marile răscoale țărănești au fost înăbușite cu cruzime de aceste armate puse în slujba claselor exploatatoare. Acest fapt arată în sine caracterul de clasă al acestor armate medievale.

Transilvania a cunoscut din plin teroarea și jaful unor astfel de armate, mai ales sub stăpînirea austriacă începînd cu secolul al XVIII-lea. Date fiind obiectivele economice și politice urmărite de Curtea de la Viena în Transilvania, este cît se poate de firească aversiunea cu care țărănimea iobagă din Transilvania a întîmpinat armatele de ocupație ale imperiului habsburgic. De asemenea este pe deplin îndreptățită atitudinea de rezistență dîrză a iobagilor din Transilvania față de autoritatea de stat, care voia să-i tîrască cu forța în fața comisiilor de recrutare, pentru ca apoi înrolați sub comanda ofițerului austriac să lupte pe cîmpuri de bătălie îndepărtate, pentru interesele nobilimii. Împotriva acestor recrutări silnice, iobagii au dus o luptă susținută. Întrebuințarea violenței în aceste recrutări a adîncit și mai mult contradicțiile din sînul societății feudale și a dus la o intensificare a luptei țărănimii oprimate împotriva regimului feudal. Această luptă a culminat în sec. XVIII cu răscoala populară de sub conducerea lui Horia, Cloșca și Crișan (1784—85).

Istoricul transilvan Gh. Barițiu, vorbind despre abuzurile și jafurile fără de sfîrșit ale armatei austriece încartiruite pe la casele iobagilor, descrie în cuvinte pline de indignare modul detestabil în care se făceau recrutările la oaste. „La fel de grea — scria istoricul amintit — era și situația cu înrolarea la oaste. Numai cu mare greutate, prin înrolarea de bună voie cu arvuna de cîte 10 florini, se putea aduna cîte o mie două de feciori din poporațiunea cea mai înjosită... Mai tîrziu s-a introdus metodul prinderii cu funia și cu cînii satului, iar acest metod barbar fu susținut... pînă la legea din 1847, cînd s-a introdus mai întîi tragerea la sorți".

Groaza de acest sistem de recrutare devenise mare în rîndurile iobagilor. Dar interesele vitale ale regimului absolutist habsburgic, în condițiile economice, sociale și politice ale veacului al XVIII-lea, cereau organizarea unor armate cu efective tot mai numeroase și cu o stabilitate tot mai mare pentru a putea face față deselor războaie la care se va angaja imperiul, cît și pericolului intern, manifestat prin mișcările tot mai frecvente ale maselor asuprite de iobagi. În asemenea împrejurări, cînd războaiele se țineau lanț, serviciul militar al iobagului recrut era pe viață, sau pînă cînd acesta devenea incapabil de a mai purta pușca. La aceasta se mai adăuga tratamentul barbar la care erau supuși ostașii din partea comandanților lor.

★

Pentru recrutarea la oaste se organizau adevărate vînători de iobagi, în care își găseau moartea de cele mai multe ori primarii și jurații satelor, însărcinați cu recrutarea. De altfel, aceste organe de recrutare erau amenințate atît din partea iobagilor, care se apărau împotriva silnicei recrutări, cît și din partea forurilor superioare care aplicau primarilor și juraților bătăi cumplite pînă la 50 de bețe și temniță, în cazul că nu aduceau recruți apți de serviciul militar. Abuzurile și barbariile săvîrșite cu ocazia vînătorii de recruți întreceau orice limită.

Este suficient să amintim aici că pentru prinderea minerilor, care se refugiau în mine, se folosea procedeul sălbatic al punerii de focuri în galeriile minelor pentru a-i determina pe aceștia să se predea organelor însărcinate cu recrutarea. Foarte mulți dintre minerii de pe Domeniul Zlatnei și-au găsit moartea prin sufocare în urma folosirii acestor metode criminale.

Dar și în fața comisiilor de recrutare, a căror misiune era să constate starea sănătății recruților, se săvîrșau abuzuri din cele mai detestabile. Mituirea prin bani și daruri juca aici un rol hotărîtor, fapt care atestă gradul de corupție ale acestor autorități. Se întîlnesc nenumărate cazuri în care iobagii infirmi erau recrutați, iar alții sănătoși reușeau să scape prin bani grei. Documentele vremii ne permit să constatăm că aceste comisii de recrutare încasau sume fabuloase de pe urma acestor recrutări. Împotriva acestor metode barbare de recrutare însoțite de cele mai variate abuzuri, țărănimea iobagă alături de mineri a căutat să lupte pe toate căile, începînd cu împotrivirea și fuga din calea organelor de recrutare, folosind pe o scară largă automutilările și dezertările de pe cîmpurile de luptă și terminînd uneori chiar cu răscoala armată.

Recrutarea silnică la oaste

De grozăvia și urmările nefaste ale acestui sistem de recrutare prin violență, și-a dat seama, mai tîrziu, însuși guvernul transilvan care, la 11 noiembrie 1847, în pragul marelui an revoluționar, se vede silit să „înlocuiască recrutarea prin silnica prindere a oamenilor cu „folositoarele legi ale recrutației prin tragere la sorți". În realitate guvernul nu făcea decît să camufleze prin vorbe mieroase interesele claselor exploatatoare, în slujba cărora se afla, deoarece și după noul sistem privilegiații rămîneau înafara tragerii la sorți și deci a serviciului militar.

În continuare guvernul transilvan căutînd să arunce praf în ochii maselor asuprite, încearcă să prezinte „avantajele" noului sistem de recrutare spunînd că a redus stagiul militar „numai la 8 ani" și afirmînd că „de acum înainte va fi mai ușoară slujba cătănească, fiindcă nu placul cuiva sau izbînda, nu pizma sau părtinirea, fără neplecata soartă sau purtarea de grijă cea dumnezeiască va hotărî de aici înainte cum și cine să împlinească sfînta și frumoasa datorie de a ține pacea țării dinăuntru și dinafară".

Incontestabil că, față de vechiul sistem de recrutare, „cu funia și cu cînii satului", noul sistem al tragerii la sorți era mai suportabil și mai uman, el ținînd seamă de stadiul de dezvoltare al societății în ajunul revoluției din 1848—49. Însăși mărturiile

Vînătoarea recruților

contemporane ne arată că acum „tinerii mergeau mai cu plăcere la arme și bocetul mamelor se mai rărise". Această stare de spirit se reflectă și într-o poezie populară a vremii, intitulată *„Versurile unui recrut"* și din care cităm doar prima și ultima strofă:

„Haideți frați să tragem sorți
Că nu ne duc ca pe hoți
Cu funii legați la spate
Prin orașe și prin sate.
. . . .
Opt ani trec ca și o zi
Și-atunci dacă voi trăi
Pun mondirul la o parte
Că nu-s ostaș pîn-la moarte!

Desigur, pentru iobagul care mai înainte trebuia să-și sacrifice întreaga viață pe cîmpurile de luptă, în lipsuri și mizerie departe de familia sa, cei opt ani la care se redusese stagiul militar i se păreau o concesie prețioasă. Realitatea însă era că viața ostașului continua să se mențină extrem de grea, și că justiția feudală de clasă nu făcea altceva decît să îndulcească formal abuzurile și samavolniciile îndreptate împotriva iobăgimii socotită pe bună dreptate ca „rezervorul oștirii, izvorul contribuțiunilor și baza tuturor sarcinilor publice" și care nu avea alt drept decît acela de a se plînge.

Din nefericire însă nici sistemul de recrutare al burgheziei de mai tîrziu n-a înlăturat în întregimea lor abuzurile și samavolniciile de tristă amintire ale Evului Mediu. Caracterul armatei burgheze rămînea tot acela de intrument îndreptat împotriva maselor populare asuprite și exploatate, și prin care capitaliștii și moșierii înțelegeau să înăbușe în sînge lupta pentru pămînt și libertate a țărănimii, precum și mișcările greviste ale muncitorimii. Așa s-a întîmplat cu răscoala țărănească din 1907, și tot la fel cu greva ceferiștilor din 1933, limitîndu-ne numai la aceste două exemple. Istoria a dovedit că interesele oamenilor muncii nu pot fi apărate decît de o armată populară vital interesată în menținerea și apărarea libertăților și a cuceririlor revoluționare.

Tragere fără muniție

Se pot oare executa trageri de concurs fără să se folosească muniția? S-ar părea că acest lucru este cu neputință. Dar să ne uităm la poligonul alăturat, unde se află o instalație neobișnuită. La prima vedere ne miră lipsa de protecție împotriva proiectilelor; există ce-i drept un cadran de tragere, dar cînd ne apropiem nu vedem nici o gaură provenită de la gloanțe. Aici concursul se ține fără folosirea gloanțelor. Cadranul are o sonerie electrică, iar în mijlocul cercului negru se află o sticlă mică rotundă. Mirarea noastră va fi și mai mare, cînd ne vom uita ce conține cadranul. Demontăm învelișul fixat de cutie și observăm o instalație complicată, care ne amintește de interiorul unui aparat de radio.

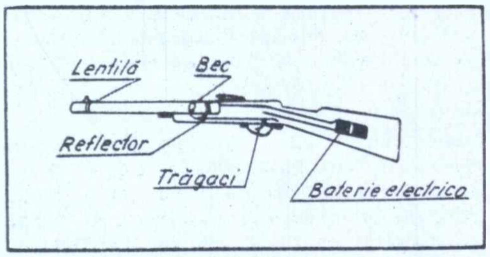

Fig. 1

Să ne uităm acum la arma, cu care concurenții trag la țintă în cadranul misterios. La exterior seamănă cu o simplă carabină de sport. Numai țeava sa este ceva mai groasă. Dar construcția interioară a acestei carabine este cu totul diferită. Nu are magazie. Țeava arată așa, ca și cum ar fi încărcată prin față. Totuși nimeni nu o încarcă, căci tragerea se face fără muniție.

Cînd demontăm „carabina" constatăm, că în țeavă se află un bec mic, avînd în spate un reflector. În patul armei se găsește o baterie electrică, iar trăgaciul este de fapt un comutator. La apăsarea sa, se aprinde becul în țeavă (fig. 1). Prin urmare, după cum reiese din cele de mai sus, „carabina" trage cu raza de lumină, concentrate de o lentilă, aflată la capătul țevii. Ochirea și tragerea are loc ca la carabina normală. Bineînțeles, este urmată de o detunătură, iar pe cadran, în loc de gloanțe, se izbește un mănunchi de raze de lumină.

În sfîrșit, să ne apropiem de esența misterului. Pentru ca să-l înțelegem trebuie să revenim la cadran. Principalul său element este o cameră foto, care transformă energia luminoasă în electrică, adică lumina se transformă în curent electric.

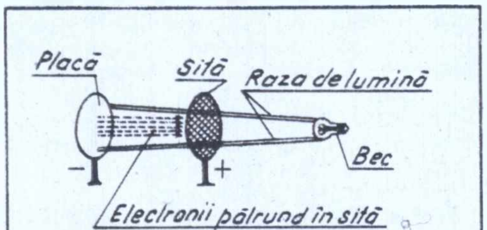

Fig. 2

Aceasta este posibil datorită fenomenului fotoelectric. El constă în faptul că, sub influența luminii, unele metale, ca de exemplu sodiul, potasiul, transmit în spațiu electroni și, după cum se știe, curentul electric este un curent de electroni.

În camera foto, o placă de potasiu, datorită razelor de lumină, transmite electroni. Aceștia încarcă cu electricitate pozitivă o sită, ceea ce este ușor, întrucît electronii au electricitate negativă (fig. 2). În modul acesta, în camera obscură apare un curent electric. Deoarece este foarte slab și în mod practic nu poate fi folosit, curentul este întărit de o instalație specială, denumită amplificator. Curentul electric astfel întărit este transmis spre soneria electrică de pe cadran. În momentul cînd trăgătorul nimerește cu mănunchiul de lumină, pornit din „carabină", în camera foto instalată pe cadran, apare imediat un curent electric care, după ce se amplifică, pune în funcțiune soneria electrică. Prin urmare, la fiecare „împușcătură" reglementară se aude soneria (fig. 3).

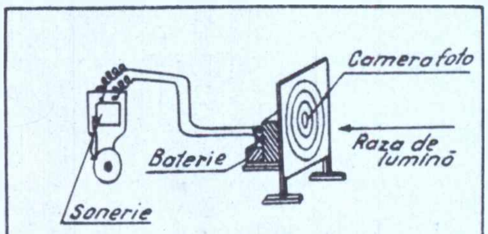

Fig. 3

Distanța „tragerii" depinde de puterea luminii și de sensibilitatea camerei foto.

(Din „Prietenul Soldatului", R.P. Polonă)

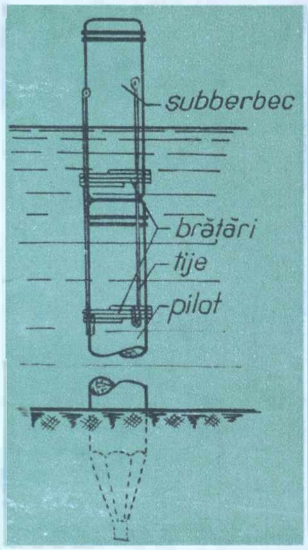

Fig. 1 Baterea piloților sub apă

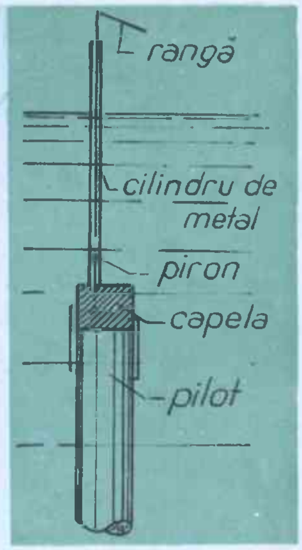

Fig. 2 Baterea piroanelor sub apă

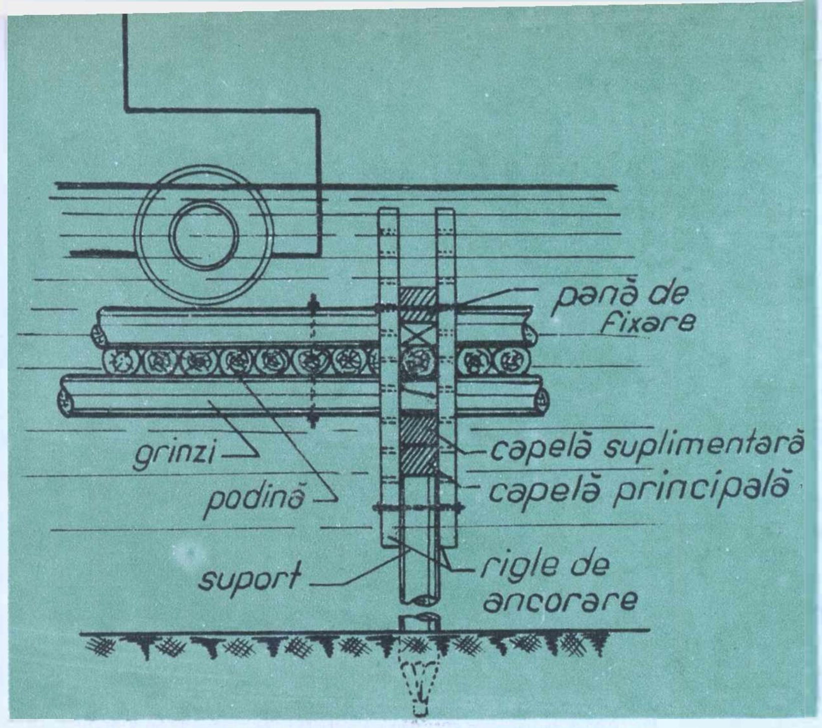

Fig. 3 Prinderea suprastructurii de suporți

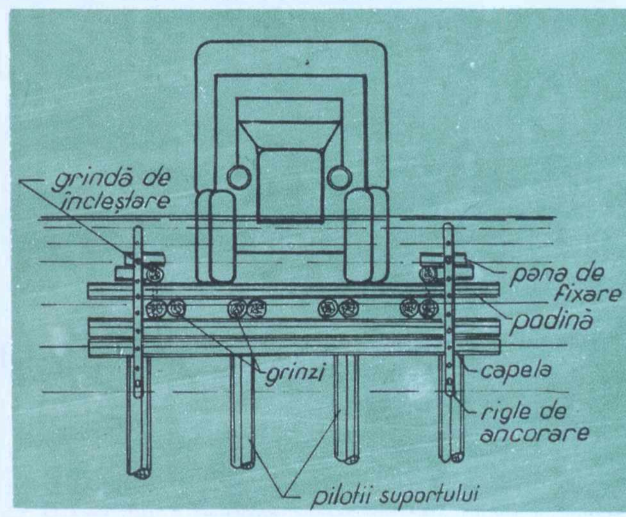

Fig. 4 Secțiune transversală în dreptul unui suport

PODURI SUB APĂ

de I. IGNĂTESCU

Podurile sub apă sînt lucrări ce se execută de regulă în timp de campanie, în scopul de a se asigura trecerea pe ascuns a trupelor și tehnicii de luptă peste un curs de apă, cînd aviația și artileria inamicului duc o acțiune activă în zona de trecere.

Podurile sub apă au fost folosite pentru prima oară de către trupele sovietice în cel de-al doilea război mondial. În luptele de la Stalingrad, de pildă, comandamentul sovietic a trecut de pe malul stîng pe cel drept al fluviului Volga imense rezerve de luptă fără ca inamicul să observe acest fapt.

Caracteristica tehnică principală a acestor poduri constă în faptul că partea superioară a podinei podului se află la 30—50 cm sub nivelul apei, ceea ce face ca podul să nu fie văzut nici din avion și nici de observarea terestră.

Pentru construcția podurilor sub apă, în afară de condițiile tactico-tehnice ce se cer de obicei la construcția podurilor, este necesar ca viteza curentului să nu depășească 1 metru pe secundă, iar variațiunile nivelului apei să fie cuprinse între ± 30 cm.

Materialul folosit atît pentru suporți cît și pentru suprastructură este lemnul.

Elementele podurilor sub apă, nu se deosebesc din punct de vedere al formei de podurile obișnuite. Tipul de suport mai des folosit este paleea de piloți. Uneori cînd fundul apei nu permite baterea piloților, se folosesc și suporți ramă.

Pentru ușurința și rapiditatea lucrului, precum și pentru a se da posibilitatea folosirii repetate a aceluiași material, cea mai mare parte din elementele de suprastructură sînt standardizate.

Operațiunile care cer un mod deosebit de lucru decît cel normal sînt: baterea piloților sub apă, așezarea capelelor pe piloți și așezarea suprastructurii pe suporți.

Întrucît nu se poate face retezarea piloților sub apă, aceștia se retează de la început, după lungimea necesară. Pentru baterea pilotului sub apă se folosește un subberbec. Pilotul se bate cu berbecul de mînă sau cu soneta pînă cînd partea lui superioară s-a apropiat de suprafața apei. Se așează apoi subberbecul și se continuă baterea pînă cînd se atinge înălțimea suportului sub apă (fig. 1).

Capela se prinde de pilot prin piroane. Pentru baterea piroanelor se folosește un tub metalic care se așează cu partea inferioară pe locul unde trebuie bătut pironul. Se dă drumul prin tub pironului care, alunecînd în jos, se oprește cu capătul său inferior pe capelă în locul unde urmează a fi bătut.

Pironul se bate cu ajutorul unei răngi ce se introduce în tub și se mînuiește de afară (fig. 2). Prinderea provizorie de piloți se face cu scoabe de ancorare.

Suprastructura se construiește separat, la malul apei. În acest scop se așază pe apă, după un anumit plan, grinzile podului și deasupra podina. Fixarea podinei de grinzi se face prin grinzi de încleștare. Din această operațiune rezultă o plută (sau mai multe plute).

Prin plutire, suprastructura este adusă deasupra suporților și așezată în axul podului. Afundarea suprastructurii pentru fixare pe suporți se face cu ajutorul unor camioane de tonaj potrivit care pășesc de pe o lacră pe alta. Sub greutatea mașinii, suprastructura se afundă și se reazimă cu grinzile pe suporți. Prinderea suprastructurii de suporți se face prin intermediul unor rigle de ancorare (fig. 3 și 4).

Pentru a fi ascuns de vedere, materialul de suprastructură se vopsește într-o culoare potrivită cu fundul și culoarea apei. În același scop se deformează contururile lineare ale podului prin agățare, de piloți și de părțile laterale ale suprastructurii, a unor legături de crengi, pietre sau alte materiale, care imită vegetația de fund.

Cînd apa este limpede, pe timpul zborurilor de recunoaștere inamice, se tulbură prin tîrîrea pe fundul ei, la deal de pod, a unor grape care răscolesc nămolul de la un mal la altul.

Pentru a se preîntîmpina neajunsurile provocate de creșterea sau scăderea nivelului apelor, înălțimea suportului se face variabilă. În acest scop se așază pe capela propriu-zisă a suporților alte capele suplimentare care dau posibilitatea afundării sau ridicării suprastructurii odată cu modificarea nivelului apei. În acest caz riglele de ancorare se fac mai lungi.

Tehnica genistică a făcut ca posibilitățile de lucru și condițiile tactico-tehnice de folosire a podurilor sub apă să fie simțitor îmbunătățită în prezent.

ABSOLVENȚII *cercului nostru*

Lăsasem în urmă bătrîna cetate de scaun a domnitorilor moldoveni.

Soarele strălucea cu putere pe cer. Mă îndreptam încet, pe drumul ce duce spre Liteni. În față se desfășura o priveliște minunată: cîmpul în culori diferite, ici verdele ierbii, dincolo ogoarele, care pînă mai ieri fuseseră lanuri ce se legănau în bătaia vîntului, iar în depărtare se conturau crestele Carpaților, printre care se proiectează falnic, la orizont, atunci cînd e senin — Ceahlăul.

Apropiindu-mă de ultimul deal, dinaintea Litenilor, mă gîndeam: „Ce lucruri noi vor mai fi realizat membrii organizației A.V.S.A.P., așa cum eram obișnuit să aflu de cele mai multe ori cînd mergeam pe la ei?

Ajuns la sediul organizației, am putut sta de vorbă cu președintele, tovarășul Frăsina Constantin și vicepreședintele, tovarășul Nistor Sava care este și instructor al cercului de topografie.

Eram în toiul discuțiilor, cînd tovarășul Nistor Sava, cu fața înseninată de zîmbet, îmi pune în față un număr din revista „Viața Militară", în care era vorba de consfătuirea fruntașilor pe armată.

— Iată, spuse el, răsfoind repede filele, avem mîndria de a vedea aici pe cercetașul caporal Nenec Constantin, absolvent al cercului nostru de topografie.

Priveam cînd la fotografia care reprezenta un tînăr ostaș, care scrutează orizontul cu un periscop, cînd la instructorul cercului de topografie, pe fața căruia citeam o mare satisfacție.

— Organizația noastră se mîndrește cu astfel de membri. Nenec Constantin a fost unul din cei mai buni membri ai cercului nostru de topografie, pe care l-a absolvit cu calificativul „foarte bine". Iar acum, după cum vedeți, superiorii lui l-au trimis la consfătuirea fruntașilor pe armată.

În timp ce vorbea, vocea instructorului vibra de emoții:

— Într-una din zile, m-am întîlnit pe uliță cu mama „fruntașului pe armată". „L-ai văzut pe Costică al meu? — îmi zise ea, în timp ce-mi punea sub ochi revista. Nu degeaba l-ai învățat dumneata la A.V.S.A.P" — și prin vocea ei duioasă glăsuia mîndria mamei al cărui fiu face cinste armatei noastre populare, care își pune toată nădejdea în brațul său înarmat.

Am surprins lacrimi de bucurie în ochii mamei... Aceasta era, vrea-să-zică, noutatea cu care mă așteptau destoinicii conducători ai organizației de bază din Liteni!...

Mulțumiți de rodul muncii lor, țăranii se întorceau de la cîmp.

Se lăsa deasupra satului înserarea și, odată cu ea, o liniște molcomă.

Undeva, departe, cercetașul caporal Nenec Constantin se gîndește cu mulțumire că și în ziua care a trecut și-a făcut datoria de ostaș al țării, pe care învață s-o apere la nevoie.

„Vreau să fiu demn de organizația de bază de unde am plecat" — își zice.

Și ca el, sînt mulți ostași în armata noastră populară care fac cinste organizațiilor din care au plecat.

Bogdan RĂDĂȘANU

Vicepreședinte al Comitetului regional A.V.S.A.P.—Suceava

discuție în jurul unei... chei

Comitetul organizatoric regional Timișoara ține sub sigiliu magazia de materiale de la Arad, în loc să trimită un delegat să facă repartițiile la raioane,

Să nu vă pară vorba mea ciudată:
Și lucrurile au „glas" cîteodată.
Exemplul de mai jos o să v-arate,
Că-ntr-o măsură bună am dreptate:

Uitat pe ușa unei magazii,
Un lacăt suspina în nopți tîrzii
Și se gîndea-ntristat că i-a fost scris
Să zacă ruginit și nedeschis,
Cînd auzi deodată-n noaptea clară
O voce... care-l face de ocară:
— Amice lacăt, ești un încuiat
Nu doar la propriu .. și la figurat!
Fiindcă ne ții aici, fără pricină,
Scăldate-n praf și roase de rugină;
Cînd peste tot se cer materiale
Noi stăm supuși capriciilor tale
Și-n loc să fim trimise la raioane
Răbdăm din parte-ți fel de fel de toane...
E timpu-acum, socot, să te decizi
Și ușa cît mai larg să ne deschizi.
... Tumult de voci i s-au alăturat:
— Deschide ușa, că ne-am săturat!
Iar lacătul, săracul plin de spaimă
S-a pomenit că-ncetișor îngaimă:
— Suratelor, vă spun, aveți dreptate
Să v-arătați atît de revoltate
Dar eu nu-s cu nimica vinovat!
Sînt doar un lacăt.. drept că-s încuiat
Dar, bănuiesc c-aveți și voi idee
Că eu ca lacăt aparțin de-o cheie.
Ori cheia asta văd că întîrzie
Să se abată pe la magazie.
Așa că eu, oricît mi-aș da silință
Să vă ajut, nu-mi este cu putință.
Iar voi în loc să mă luați încet
M-ați cam făcut cu ouă și oțet.
...Și suspină, apoi lăsînd oftatul:
— Vă rog să-mi spuneți: eu sînt vinovatul?
Pentr-un moment tăcerea a domnit...
Apoi mai multe voci au izbucnit:
— Nu, nu! Și să ne fie cu iertare!
— Dar cine poate fi? El? Cine oare?
... Și toți într-o-nțelegere deplină
Au hotărît că... cheia e de vină.

. . . .

Aspectul ăsta după cît se pare
Pe la Arad e încă în vigoare.
Și cam de mult uitata magazie
Așteaptă cheia, poate c-o să vie.
Nu singură, ci pentru rezultat
Să aibă-nsoțitor un delegat
Care prin semnătura dumisale
Să dele drumul la materiale.

. . . .

Aceasta este toat-istorioara...
Ce spune C.O.R.-ul Timișoara?

Ion RUȘ

(După corespondența tovarășilor Popa Marin și Harnagea Gheorghe)

CINCIANI de activitate

Articol trimis de corespondentul nostru din R.D.G., Gunter STAHMANN

Era în anul 1952. În timp ce poporul muncitor din Republica Democrată Germană lupta cu avînt pentru realizarea obiectivelor primului plan cincinal, în scopul de a crea pentru masele largi ale celor ce muncesc bazele trainice ale unei vieți pașnice, de bunăstare, politicienii fără conștiință, din Bonn, vindeau statul separatist al Germaniei de vest, pe timp de 50 de ani, în cadrul așa-zisului „Acord de război general", trupelor de ocupație americane, engleze și franceze. Guvernul, pretins suveran al R.F.G., îngăduia astfel trupelor statelor străine să transforme țara lor, în mod oficial, într-o bază de plecare pentru un nou război prădalnic.

Puteau oare forțele iubitoare de pace din Germania și îndeosebi oamenii muncii din R.D.G. să privească nepăsători la această acțiune periculoasă? Să fi muncit ei oare din greu, ani de-a rîndul, pentru ca, într-o bună zi, construcțiile și noile instalații ridicate de ei, toate cuceririle primului stat german al muncitorilor și țăranilor să cadă din nou în mîinile vechilor monopoliști și iuncheri? Desigur că nu. În fața pericolului ce-i amenința din vest, muncitorii din R.D.G. și, în special, tineretul au cerut guvernului lor să le creeze posibilitatea ca, în paralel cu munca lor pașnică, să se poată pregăti și pentru apărarea patriei.

Astfel, s-a ajuns la acea hotărîre a Consiliului de Miniștri al R.D.G., din august 1952, care făcea cunoscut crearea Asociației pentru Sport și Tehnică (G.S.T.). Așa a luat ființă asociația patriotică de apărare din R.D.G.

Sîntem acum în anul 1957. După cinci ani de existență, G.S.T. a ajuns una din cele mai importante organizații de masă din Republica Democrată Germană. Ea întrunește, în rîndurile sale, sute de mii de membri. Discipline sportive ca aviația, motociclismul, tirul, radioamatorismul, telegrafia, telefonia și sportul nautic atrag tineretul ca un magnet. Dacă astăzi tinerii piloți ai G.S.T. brăzdează cerul patriei lor, zburînd deasupra pădurilor și cîmpiilor cu aparatele lor moderne, produse în R.D.G. ca, de exemplu, avioanele „Meise" sau „Libelula", dacă motocicliștii aleargă cu noile lor mașini de tipul „MZ ES-250", dacă trăgătorii luptă pentru noi recorduri cu armele lor de primă calitate, construite în fabricile — astăzi bun al poporului — din Suhl, aceasta se datorește avîntului rapid al muncii G.S.T. din cei cinci ani de activitate care au trecut și de care membrii asociației sînt mîndri.

În timp ce în 1952—1953 lipsa unei temeinice baze materiale pentru pregătire, era înlocuită cu entuziasmul membrilor asociației, astăzi, ei au la dispoziție în toate colțurile R.D.G., școli și așa-zise „Case de instruire", amenajate cu cele mai moderne instalații.

De la începuturile modeste ale primilor ani, G.S.T. a ajuns astăzi o organizație care nu mai poate lipsi din viața socială a R.D.G. și care constituie un factor important pentru ridicarea forței de apărare a primului stat german al muncitorilor și țăranilor.

★

Această dezvoltare rapidă nu ar fi fost însă posibilă fără ajutorul și spijinul asociațiilor patriotice surori și, mai ales fără a se folosi bogata experiență a D.O.S.A.A.F. din U.R.S.S.

De la prietenii noștri sovietici am învățat printre altele, de exemplu, că activitatea atît de multilaterală a asociației nu se poate desfășura cu succes, fără un puternic activ de instructori voluntari.

Piloții din R.D.G. au astăzi la dispoziție avioane moderne ca de exemplu „Sohaj"

Vasul-școală „Freundschaft" (Prietenie) pe care tinerii sportivi nautici ai G.S.T capătă o temeinică pregătire în domeniul tehnicii navale și al navigației

Transmisioniştii formaţi în rîndurile G.S.T. la un exercițiu

Motosportivii capătă cunoştinţe practice de circulaţie pe maşini

În cei cinci ani ai existenţei sale, G.S.T. a ridicat o serie întreagă de buni trăgători sportivi. În fotografia noastră, studenta Gerda Schlüter din Cottbus, care a obţinut titlul de „Maestră a tirului din R. D. G.“

Atunci cînd aviatorii din R.D.G. au trecut de primele faze ale instrucţiei şi erau în măsură să realizeze performanţe mai mari, pe care însă nu le puteau atinge cu avionul de exerciţii „Baby II b“, prietenii cehoslovaci şi, mai tîrziu, cei polonezi ne-au venit în ajutor cu aparatele „Sohaj“ şi „Jaskolka“. Cu ocazia diferitelor manifestări internaţionale, organizate de asociaţiile surori, motocicliştii, marinarii sportivi, aviatorii, radioamatorii precum şi trăgătorii sportivi ai G.S.T. au acumulat o preţioasă experienţă, pe care au împărtăşit-o apoi, tovarăşilor lor din rîndul organizaţiilor de bază, fapt care a dus la o creştere apreciabilă a activităţii, a performanţelor şi măiestriei lor sportive. Astfel de manifestări şi vizite reciproce au contribuit de asemenea la întărirea prieteniei între membrii organizaţiilor surori, au întărit convingerea că lupta lor comună pentru apărarea patriei lor şi pentru menţinerea păcii va avea succes deplin.

Cu toată creşterea ei rapidă şi plină de succese, G.S.T. a trecut însă prin multe „boli ale copilăriei“. Pentru prima oară în istoria Germaniei, masele cele mai largi ale populaţiei au avut, datorită G.S.T., posibilitatea de a practica diferite discipline sportive ca zborul, călăria şi sporturile marinăreşti care în trecut erau rezervate numai claselor dominante, avute. Astfel, s-a ajuns la un moment dat la situaţia că numeroşi membri ai G.S.T., datorită entuziasmului pentru practicarea acestor discipline sportive, au uitat că activitatea de pregătire în rîndul asociaţiei are o însemnătate mult mai adîncă pentru întărirea capacităţii de apărare a republicii lor.

Munca hotărîtă depusă de numeroşi activişti pentru înlăturarea acestei concepţii de a face „numai sport“, nu a rămas fără urmări. Activitatea de pregătire cu caracterul ei aplicativ s-a întărit. În prezent, zeci de mii de membri ai G.S.T. s-au prezentat voluntar pentru serviciul onorific în armata populară naţională. Ca piloţi de avioane de vînătoare cu reacţie, ca matrozi ai forţelor navale sau ca tanchişti, ei au pus astfel în practică cunoştinţele însuşite în cadrul G.S.T.

August Bebel, unul din conducătorii de seamă ai clasei muncitoare germane a spus cîndva, pe bună dreptate: *„Dacă te laudă duşmanii, atunci poţi fi sigur că ai greşit; dacă însă te calomniază, atunci să fii convins că eşti pe calea cea bună“.*

Ziarele burghezo-capitaliste din R.F.G. şi din Berlinul de vest, precum şi posturile de radio ca, de exemplu, RIAS se străduiesc din toate puterile să împiedice tineretul din R.D.G. de a se înrola în rîndurile G.S.T. şi de a participa la activitatea de pregătire. Cu aceasta, ei nu dovedesc altceva decît că forţa acestei asociaţii în opera de consolidare şi de întărire a R.D.G. le stă ca un spin în ochi.

Chiar dacă nu am fi ştiut, propaganda acestor ideologi ai imperialismului şi ai fascismului, din R.F.G., constituie pentru noi o nouă confirmare că sîntem pe drumul cel bun, pentru a le strica socotelile lor de a declanşa un nou război în Europa.

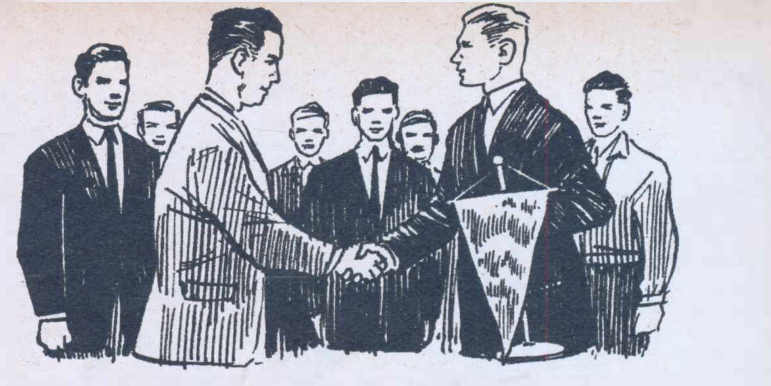
★

Asociaţia pentru Sport şi Tehnică a împlinit cinci ani. Acest fapt constituie pentru activiştii şi membrii săi un bun prilej, nu numai de a privi cu mîndrie la munca şi rezultatele obţinute în trecut, ci şi de a trage o serie de concluzii şi învăţăminte însemnate pentru activitatea viitoare.

Mai mult ca pînă acum, organizaţia noastră patriotică va urma linia educării tineretului în spiritul patriotismului, se va strădui să le formeze deprinderile şi cunoştinţele necesare, pentru a fi în măsură, la nevoie, să lupte pentru apărarea R.D.G., pentru menţinerea păcii.

În Rezoluţia Sesiunii a III-a a Comitetului Central al G.S.T. se spune: *„Succesul în munca organizaţiei noastre se măsoară după numărul membrilor ce şi-au însuşit temeinice cunoştinţe militare şi tehnico-militare şi care sînt gata de a întări, în mod voluntar, rîndurile armatei noastre naţionale populare. Bilanţul primilor cinci ani ai existenţei sale justifică faptul că G.S.T. îşi îndeplineşte cu cinste aceste sarcini“.*

A devenit organizaţie fruntaşă

La sfîrşitul anului 1956, se vorbea din ce în ce mai puţin în raionul nostru, despre activitatea organizaţiei A.V.S.A.P. de la Atelierele „9 Mai".

Cel ce încerca să discute cu unii membri ai organizaţiei de la turnătorie, de la construcţii metalice, sau de la strungărie despre activitatea de pregătire sau despre celelalte obligaţiuni statutare, peste tot găsea acelaşi răspuns: lipsă de activitate. Iar alţii răspundeau prin simple strîngeri din umeri.

„Cercul de auto-moto s-a autodizolvat şi el", spunea un tovarăş de la forjă, dornic să se pregătească în acest domeniu. De fapt, acest eveniment era comentat pe larg şi la gazeta satirică a întreprinderii care întreba: unde este comitetul organizaţiei A.V.S.A.P., ca să vadă cum din maşina destinată pentru învăţarea conducerii la acest cerc, nu a rămas decît o movilă de fiare părăsite?

Despre celelalte activităţi nici vorbă. Membrii comitetului nu-şi mai aminteau nici cel puţin cînd avusese loc ultima lor şedinţă. La sediu, într-un dulap, se găseau zeci de carnete neînmînate membrilor de luni de zile. Dintr-un registru reieşea că, de mai multe trimestre, nu erau încasate cotizaţiile de membru. Peste planşe, programe, conferinţe etc, care zăceau nefolosite în dulapuri, se aşternuse praful.

Aceasta era situaţia de la Atelierele „9 Mai"...

— Cu ce începem tovarăşe Dumitrescu? — s-a adresat un activist raional, secretarului de partid din întreprindere care convocase biroul pentru a analiza această problemă.

Şi, discuţiile care au urmat, în acea şedinţă de partid, în urma raportului prezentat de către comitetul organizaţiei A.V.S.A.P. au arătat, în mod clar, slăbiciunile, au scos la iveală lipsurile şi mai ales lipsa spiritului de răspundere personală la cea mai mare parte din membrii comitetului precum şi faptul că nici biroul organizaţiei de partid nu acordase, pînă atunci, un ajutor mai eficace pentru aplicarea în viaţă a sarcinilor organizaţiei A.V.S.A.P.

— Această situaţie trebuie lichidată — a spus în concluzie secretarul organizaţiei de partid. In întreprinderea noastră sînt mari posibilităţi pentru creşterea şi consolidarea acestei organizaţii... Propun ca biroul organizaţiei de partid să ia hotărîrea de a reorganiza comitetul organizaţiei A.V.S.A.P., numind tovarăşi din cei mai buni, iar pe cei care nu şi-au făcut datoria să-i tragem la răspundere. Aş mai propune ca, începînd chiar de mîine, să se convoace în fiecare atelier adunări generale extraordinare în cadrul cărora să se dezbată cum este asigurată conducerea de către partid a organizaţiilor A.V.S.A.P. de atelier şi să se adopte de către fiecare organizaţie de partid din sectorul respectiv, măsuri corespunzătoare. Noul comitet A.V.S.A.P. să întocmească un plan de acţiune pe o scurtă perioadă, care să cuprindă măsuri precise pentru înlăturarea lipsurilor de care s-a vorbit aici, iar după aprobarea lui de către comitetul organizatoric raional, organizaţia să treacă la aplicarea lui.

La propunerile făcute de către secretarul de partid s-au mai făcut completări de către ceilalţi membri ai biroului organizaţiei de partid.

Se făcuse seară, tîrziu. Se opriseră şi strungurile schimbului II, au tăcut şi ciocanele la forjă, cînd membrii biroului au definitivat hotărîrea şi au semnat procesul verbal.

★

De atunci, a trecut aproape un an. Hotărîrile organizaţiei de partid au adus noi schimbări în viaţa organizaţiei A.V.S.A.P.

Deşi cu puţină experienţă la început, dar conştienţi de marea răspundere care apăsa pe umerii lor, membrii noului comitet al organizaţiei, avînd fiecare sarcini precise, au trecut la completarea comitetului organizaţiilor de atelier cu cadre capabile şi la instruirea lor temeinică, cu ajutorul comitetului organizatoric raional.

Incetul cu încetul, în munca noului comitet a început să dispară timiditatea în acţiuni. Cu ajutorul organizaţiei de partid, în colaborare cu celelalte organizaţii de masă, s-a făcut o planificare judicioasă a sarcinilor, defalcîndu-le pe organizaţii de secţie, s-a pornit la stabilirea unei evidenţe precise a membrilor şi s-au creat cercurile de pregătire, care şi-au format baze materiale corespunzătoare.

Fără îndoială că toate aceste măsuri organizatorice au fost însoţite de o susţinută muncă de propagandă şi agitaţie concretizată atît prin agitaţie vizuală cît şi prin emisiuni la staţia radio, convorbiri ţinute de ofiţeri activi dintr-o unitate militară din apropiere şi citirea în colectiv a organului nostru central „Pentru Apărarea Patriei".

Se înţelege că, în aplicarea tuturor acestor măsuri, se întîlnea şi rezistenţa acelor care, din comoditate, răspundeau cu greu la asaltul care se dădea pentru lichidarea rămînerilor în urmă în această organizaţie.

Despre metodele folosite în biruirea acestor greutăţi, preşedintele organizaţiei de bază de la „9 Mai", Fasole Stan, la una din şedinţele de schimb de experienţă organizate pe raion arăta:

„La primele şedinţe de pregătire aveam o frecvenţă foarte slabă. Număram pe degete membrii prezenţi. N-am dezarmat; am folosit două căi. Fiecare membru al comitetului de atelier (secţie), în ziua de pregătire venea la lecţie aducînd cu dînsul patru-cinci tovarăşi din sectorul său de muncă. Un tovarăş ofiţer de rezervă, membru al comitetului nostru, împreună cu vicepreşedintele, se ţineau scai de buna pregătire a instructorilor şefi, pentru ca lecţiile să fie cît mai atractive. Această metodă a făcut ca, pînă la urmă să avem o frecvenţă la pregătire de 80—90%.

A fost o perioadă — continuă tovarăşul Fasole Stan — cînd tineretul ne dădea mult de lucru. Aceasta datorită faptului că unele elemente indisciplinate reuşeau, prin atitudinea lor lipsită de seriozitate, să sustragă atenţia celorlalţi, imprimînd pregătirii un caracter formal.

Cu răbdare şi calm, cu sprijinul organizaţiei de partid şi a U.T.M. am rezolvat şi această lipsă. Am folosit, de exemplu, organizarea unor discuţii libere purtate cu aceşti tineri de către directorul întreprinderii, de către membrii de partid, tovarăşi ilegalişti şi chiar ofiţeri activi, aduşi în întreprindere în cadrul întîlnirilor cu militarii. În general aceste discuţii nu se prezentau sub forma unor observaţii. Cu acest prilej, se vorbea mai ales despre spiritul de răspundere faţă de întărirea capacităţii de apărare a patriei, pe care trebuie să-l aibă fiecare cetăţean, despre exemplul personal etc.

În alte împrejurări, despre roadele celor merituoşi în munca asociaţiei s-a ţinut seama şi la evidenţieri, premieri etc."

Ceilalţi preşedinţi de organizaţii care ascultau din experienţa organizaţiei de la „9 Mai" care a avut o activitate atît de slabă în trecut, urmăreau cu interes cum a evoluat munca, notînd în caiete.

Astfel, ei au luat cunoştinţă că organizaţia de bază de la „9 Mai" depăşise la acea dată, planul de pregătire. În această organizaţie nu mai există membru fără carnet şi fără să-şi fi achitat cotizaţia pe întregul an.

De asemenea, au fost informaţi despre felul cum membrii organizaţiei au reuşit să-şi amenajeze un cerc de auto model, cum puţine sînt în Bucureşti. Au aflat despre construirea unui poligon de tir propriu, despre repararea, prin muncă voluntară, a celor trei maşini turism, dintre care una pentru organizaţia lor şi cîte altele...

Într-adevăr, rezultatele obţinute de cei de la „9 Mai" au răsturnat aşa-zisele „condiţii obiective" şi „specifice" ale unor cadre din unele organizaţii A.V.S.A.P. care continuau să cultive teza „imposibilităţilor", cînd se loveau de greutăţi.

★

De curînd, la Atelierele „9 Mai" cele cîteva sute de membri A.V.S.A.P. au luat cunoştinţă de un eveniment deosebit. În sala de festivităţi urma să aibă loc adunarea generală extraordinară în vederea prelucrării unei hotărîri a comitetului organizatoric raional.

După semnalul de încetare a lucrului, un puhoi de oameni se îndrepta către sală, încît cu greu se mai putea găsi un loc pe scaun.

Şedinţa începuse. O mare de capete privea către masa prezidiului. Expunerea a fost scurtă. Din ea s-au desprins victoriile obţinute, unele după altele, de către această organizaţie la care au participat toţi acei tovarăşi care, modeşti, ascultau acum în linişte, dar cu legitimă mîndrie.

Expunerea luase sfîrşit. Un ropot de aplauze a străbătut departe afară, amestecîndu-se cu zgomotul cazanelor de la uzină sau a macaralelor din ateliere.

Cerchezeanu DUMITRU
Preşedintele comitetului raional
A.V.S.A.P. Gheorghe Gheorghiu-Dej
din Capitală

PRIMUL *concurs* REPUBLICAN *de* NAVOMODELISM

Vestea că, la sfîrşitul lunii august, va avea loc primul concurs republican de navomodele a fost primită cu mult interes de toţi pasionaţii acestui gen de construcţii. Faptul acesta s-a putut constata din numărul mare de modele prezente la startul concursurilor regionale de selecţie cît şi la startul concursului republican desfăşurat la Bucureşti, în zilele de 30 august — 1 septembrie 1957.

În dimineaţa primei zile a concursului, la sediul Clubului Nautic Bucureşti, situat pe malul lacului Băneasa, 71 modele, rod al muncii stăruitoare a constructorilor din 15 regiuni ale ţării, aşteptau trecerea primei probe: aceea de verificare la stand. Proba care a constat din verificarea amănunţită a calităţilor de construcţie, a nivelului de realizare a modelelor, a ţinut toată ziua şi de-abia a doua zi s-a trecut la desfăşurarea efectivă a probelor pe apă.

Proba cu care au început întrecerile, în cea de-a doua zi a concursului, a fost şi cea mai dificilă: navigaţia la coardă a hidroglisoarelor cu elice aeriană şi elice la apă. Diversitatea modelelor prezente la start, la a căror realizare constructorii lor au dovedit multă inventivitate şi fantezie, a făcut ca proba să fie una dintre cele mai atractive şi pasionante din concurs. Dar, de la bun început, s-a dovedit că surprizele nu au să lipsească. Chiar mai înainte de a fi puse la apă, mulţi dintre favoriţii probei au fost descalificaţi (punctaj 0), datorită nerealizării timpului de pregătire (15 minute) pentru pornirea motoraşului. Acest fapt s-a datorat, mai ales, emotivităţii unor participanţi care luau parte pentru prima dată la un asemenea concurs.

Numărul celor care au ieşit din concurs a fost sporit simţitor şi datorită cuplului puternic al hidroglisoarelor cu elice aeriană, provocat fie de rezistenţa mare a apei, fie de propulsia prea puternică dată de motor care a făcut ca multe modele să capoteze mai înainte de a parcurge cele cinci ture pe o rază de 8 metri (250 m), prevăzute în regulamentul de concurs.

Interesant este de arătat faptul că, pe primele locuri, s-au clasat concurenţii care, jertfind silueta aerodinamică a modelului în schimbul vitezei, au construit ambarcaţiuni cu forma apropiată de aceea a unei simple scînduri.

De o atenţie deosebită s-a bucurat şi întrecerile la categoria nave militare propulsate, unde modelul navei de linie prezentat de constructorii Stere C. şi Răduţă I. din Cîmpina, a fost mult apreciat de juriu şi de către numeroşi spectatori. Impresionantă prin mărimea sa —3,33 m — cît şi prin viteza ridicată pe care a realizat-o, graţie puternicului motor electric de care dispune, această navă a dovedit totodată şi excelente calităţi de manevrabilitate. Pe valurile lacului, modelul s-a comportat, în ceea ce priveşte stabilitatea, asemenea unei nave reale.

Partenerul său, modelul de distrugător prezentat de Ciortan Leontin din Petroşani, deşi executat la o scară mai redusă (1 m), a dovedit şi el calităţi nautice foarte bune.

Un interes deosebit a stîrnit şi proba de navomodele radioteleghidate în cadrul căreia s-a remarcat modelul de crucişetor realizat de inginerul Balatescu Zeno şi fiul său, Mircea, reprezentanţi ai regiunii Timişoara. Comandat prin radio, modelul a reuşit să execute patru comenzi (pornirea şi oprirea motorului, cîrma la stînga şi la dreapta). Din păcate, acumulatorul descărcat în bună măsură, nu a reuşit să asigure execuţia precisă a manevrelor dorite.

Concursul trebuia să ia sfîrşit cu desfăşurarea întrecerilor la cele şase categorii de navomodele cu vele, dar ploaia şi apoi calmul admosferei a împiedicat desfăşurarea regatelor, fapt care a determinat să se renunţe la întocmirea clasamentului pe regiuni.

Concursul a fost încheiat în dimineaţa zilei de 1 septembrie, pe lacul Herăstrău, cu o frumoasă şi reuşită demonstraţie a modelelor participante la concurs.

Zgomotul produs de zecile de motoraşe a hidroglisoarelor, numeroasele navomodele de diferite construcţii ce alcătuiau o adevărată flotă în miniatură, navele de linie cît şi distrugătotul, au atras pe pontonul debarcaderului, sute de spectatori care au făcut o călduroasă manifestare de simpatie pentru iubitorii acestei ramuri de pregătire marinărească ce se practică în cadrul asociaţiei noastre.

După demonstraţie, la sediul Clubului, s-a desfăşurat festivitatea de înmînare a premiilor primilor clasaţi în diferitele probe ale concursului după cum urmează:

Categoria *„Nave militare autopropulsate"*

Locul I: Stere C. şi Răduţă I. de la reg. Ploeşti

Locul II: Ciortan L. de la reg. Hunedoara

Categoria *„Navomodele radioteleghidate"*

Locul I: Balatescu Z. şi Balatescu M. de la reg. Timişoara

Categoria *„Hidroglisoare cu elice la apă"*

Locul I: Purice F. de la oraş Bucureşti

Locul II :Maxim I. de la reg. Bacău

Locul III: Şerban I. de la oraş Bucureşti

Categoria *„Hidroglisoare cu elice aeriană"*

Locul I: Muscă M. de la reg. Cluj

Categoria *„Machete de vitrină"*

Locul I: pionierul Georgescu M. de la oraş Bucureşti

Locul II :Anghel Gh. de la reg. Galaţi

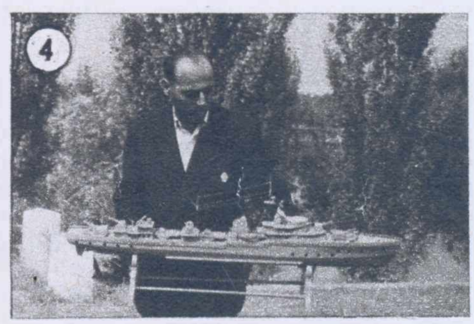
Locul III: Otvös Iosif de la reg. Timişoara

Categoria *„Yachturi cu vele"* S-au clasat pe primele locuri pe baza verificării la stand: Casian A., Ivanovici S., Purice F., Delinschi Petre, Anghel Gh., pionierul Gîrlea Gr., Postolache F., Stemler T., pionierul Anton A., Constantinescu V., Podaşcă C. şi Szabo Iosif.

Foto: Şt. CIOTLOŞ

K. E.

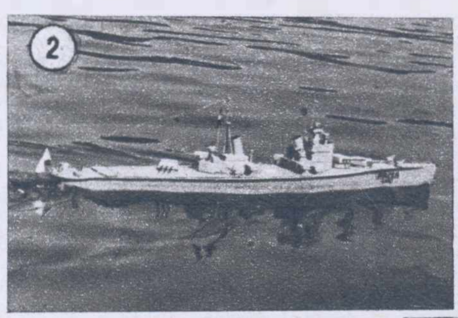
1. *Modelul navei de linie 202 în plină cursă*

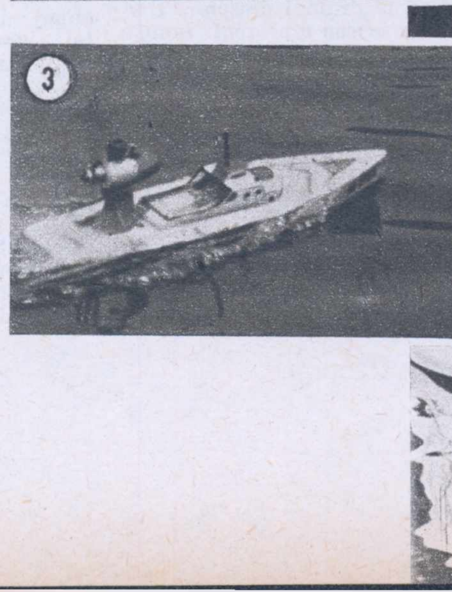
2. *Modelul de crucişetor radioteleghidat „Mircea" executînd un rondou*

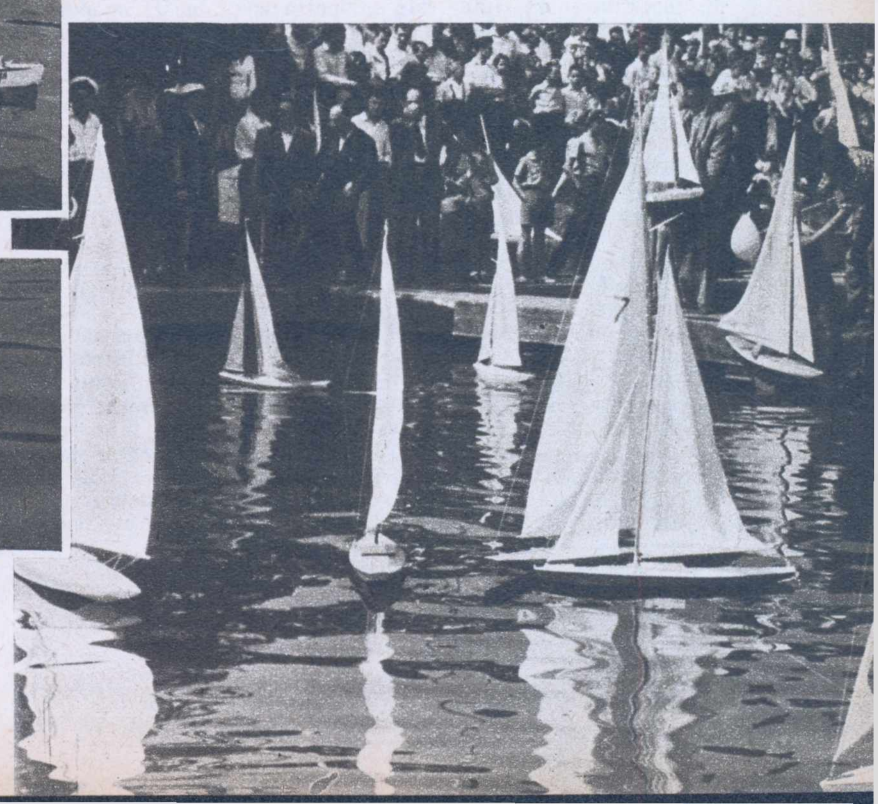
3. *Unul dintre hidroglisoare în plină viteză*

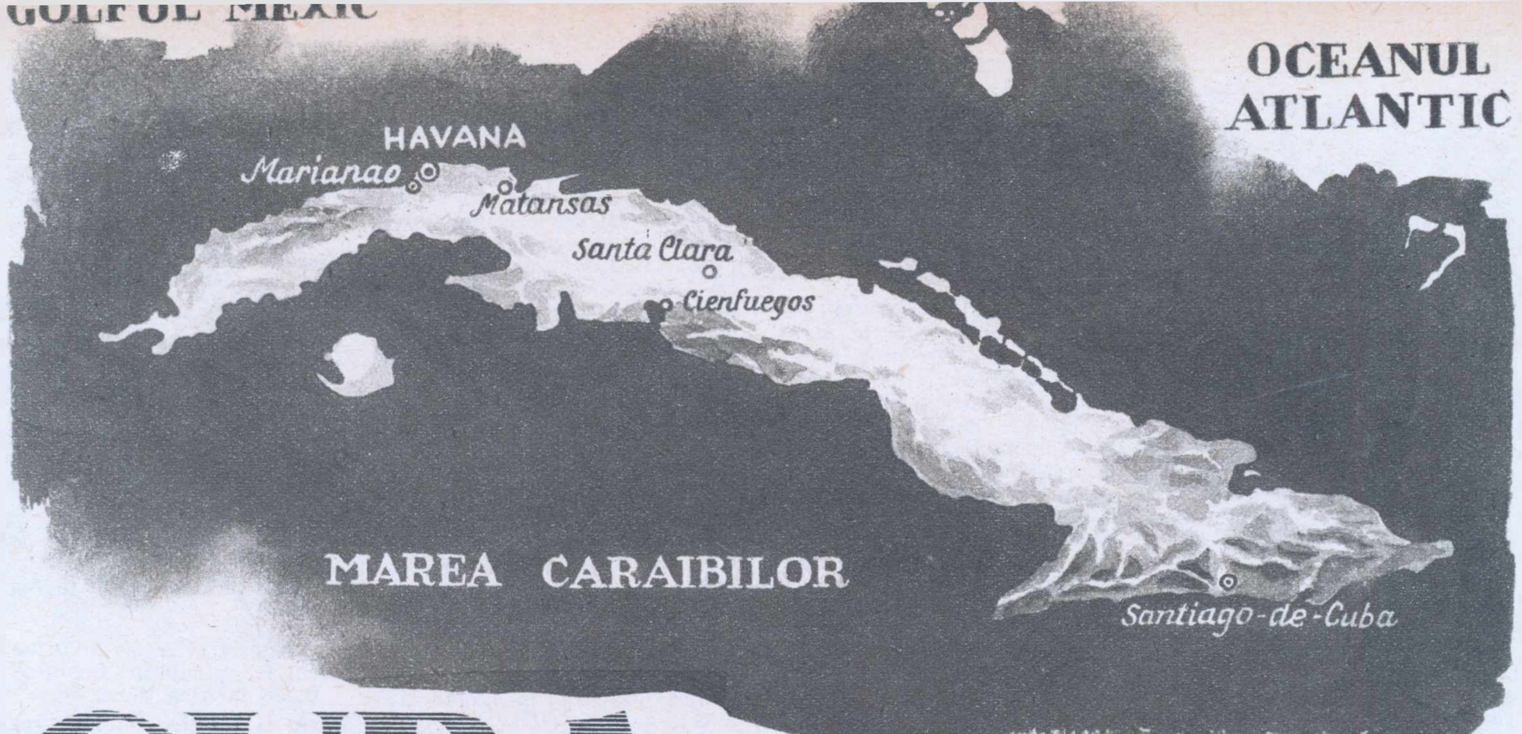
4. *Constructorul navomodelist Şulea Nicolae*

☆

CUBA

Cuba este una dintre cele mai mari insule care, presărate din abundenţă în Marea Antilelor, formează o adevărată punte între Peninsula Florida (S.U.A.) şi America de Sud. Trecută pentru prima dată pe harta lumii de către genovezul Columb, acum 465 ani, Cuba devine cu timpul un măr al discordiei în politica colonialiştilor spanioli, englezi şi americani.

Deşi lipsită de mult rîvnitele zăcăminte de aur care-i atrăsese pe conchistadorii spanioli prin aceste locuri, frumuseţea de basm a noului pămînt îi fascinează. Bogăţia sălbatică a ţărmurilor umede, acoperite cu o floră de o frumuseţe neîntîlnită, păduri nesfîrşite de copaci veşnic verzi, munţi acoperiţi cu brazi şi arbori împodobiţi cu flori minunate, dar, mai ales, întinsele plantaţii de banani, trestie de zahăr şi tutun a exercitat o atracţie irezistibilă asupra spaniolilor. Şi, după 19 ani de la prima vizită a lui Columb, aventurierul Diego Velasquez debarcă în Cuba pornind la colonizarea ei.

Dărnicia vegetaţiei tropicale, sporeşte lă comia şi pofta de jaf. Populaţia indigenă decimată în scurt timp, este înlocuită cu negri din Africa. Astfel ia naştere un nou popor, robust, harnic, dar care în urma suferinţelor şi a exploatării crunte la care este supus, ajunge la disperare. Ca urmare, poporul Cubei începe lupta de eliberare naţională.

Sub presiunea neîncetatelor revolte, stăpînitorii spanioli sînt nevoiţi a acorda populaţiei o serie de drepturi care, încetul cu încetul, duc pînă la urmă la desfiinţarea robiei. Dar libertatea este greu de cucerit. Ea rămîne încă multă vreme o himeră pentru aceşti oameni sortiţi să ducă o viaţă de infern într-o ţară bogată şi frumoasă ca în basme.

Poporul înţelege că numai prin luptă îşi va putea cuceri drepturile. Aşa s-a ajuns la mişcarea din anul 1895, mişcare de o amploare neobişnuită, ai carei conducători, generalul negru Monkado şi mulatrul Maseo, prin vitejia lor au intrat, mai apoi, în legendă.

Statele Unite, care pînă acum stătuseră în expectativă, intervin în această luptă inegală, urmărind să pună mîna pe bogăţiile Cubei. Şi astfel, S.U.A. declară război Spaniei. În urma păcii de la Paris (1898), Cuba capătă un simulacru de independenţă, în realitate însă, ea trece în stăpînirea puternicilor săi vecini.

La numai trei ani de la consumarea războiului hispano-american, Adunarea Constituantă a Cubei este silită a introduce în Constituţia ţării aşa-zisa „Îndreptarea Platta" prin care Statele Unite îngrădesc suveranitatea Cubei, obţinînd dreptul de intervenţie în toate problemele. În acest fel, poporul cuban îşi capătă în persoana imperialismului yankeu un stăpîn mult mai puternic şi hapsîn.

Marile frămîntări petrecute în Rusia anului 1905 au un puternic răsunet şi în acest îndepărtat arhipelag. Însufleţiţi, patrioţii, cubani desfăşoară o largă mişcare de eliberare la care se alătură, în scurt timp, întregul popor. Alarmate, trusturile americane aduc trupe care înăbuşă mişcarea de eliberare şi duc la ocuparea insulei.

Capitalul american reuşeşte în cîţiva ani să-şi subordoneze viaţa economică a insulei. Rînd pe rînd, întinsele şi fecundele plantaţii de banani, de trestie de zahăr etc. trec în stăpînirea faimosului monopol „United Fruit Company". Exploatarea la care e supusă muncitorimea agricolă adusă în situaţia de sclavi moderni, îi determină pe mulţi dintre ei să ia drumul oraşelor. Dar şi aici, capitalul american e prezent. Industria zahărului, a prelucrării tutunului, comerţul şi exploatările miniere aparţin aceluiaşi zeu — dolarul.

În perioada aceasta, de grele încercări pentru întreaga ţară, sub influenţa luminoaselor idei ale Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie, ia fiinţă Partidul Comunist din Cuba în care poporul muncitor află un conducător de nădejde. Sub presiunea unor mişcări bine organizate şi bine conduse, guvernele reacţionare, instalate la putere de americani, cad unul după altul. Îngrijorate de evoluţia evenimentelor care le primejduia profiturile obţinute din jefuirea insulei, cercurile americane organizează aducerea la putere a unui guvern de mînă forte, în frunte cu acolitul lor Fulgencio Batista.

După dizolvarea parlamentului şi formarea guvernului, Batista a trecut la desăvîrşirea operei începute de înaintaşii săi, lichidînd pînă şi ultimele rămăşiţe de drepturi şi libertăţi constituţionale ce mai rămăseseră.

Folosind condiţiile favorabile create prin dezlănţuirea acestei terori, monopolurile americane pornesc şi ele ofensiva pe plan economic. În ciuda opoziţiei şi a grevelor de protest, mii şi mii de muncitori sînt alungaţi în stradă. Peste zece la sută din cei 5.500.000 de locuitori ai Cubei devin astfel muritori de foame.

Aceste acţiuni samavolnice cît şi teroarea dezlănţuită de guvern stîrnesc mînia poporului. Întreaga ţară e cuprinsă de greva generală. Forţele guvernamentale intervin; între grevişti şi trupe au loc ciocniri sîngeroase. Zeci de fruntaşi sindicali şi ai Partidului Popular Socialist (fostul Partid Comunist din Cuba), trecut în ilegalitate, sînt arestaţi. Teroarea îşi face loc pretutindeni, dar lupta împotriva regimului nu poate fi stăvilită.

În regiunea munţilor Sierra Maestra, sub conducerea lui Fidel Castro, se desfăşoară operaţiuni militare împotriva forţelor guvernamentale. După lupte înverşunate, în care armata guvernamentală a folosit aviaţia şi chiar unităţi ale flotei navale, detaşamentele răsculaţilor au reuşit să-şi extindă acţiunile şi în provincia Las Villas.

Întreaga viaţă economică a Cubei este paralizată. Străzile aproape pustii ale Havanei, cît şi ale celorlalte oraşe, sînt patrulate fără întrerupere de puternice detaşamente armate. Mişcarea a luat o amploare deosebită; ea cuprinde şi celelalte provincii ale ţării în care starea de asediu decretată de guvernul Batista nu rezolvă nimic. Edificiul putred al colonialismului trosneşte din toate încheieturile, fie că acest edificiu se găseşte în lumea veche sau în lumea nouă.

Pe filele de calendar

RĂSCOALA IOBAGILOR ARDELENI DIN 1784

La 31 octombrie se împlinesc 173 ani de cînd a avut loc adunarea de la Mesteacăn a celor peste 500 de iobagi, delegaţi ai satelor Hunedoarei, Zarandului şi Munţilor Abrudului, adunare care a hotărît să dezlănţuie răscoala pentru sfărîmarea lanţurilor feudale.

Sub stăpînirea habsburgică se înăsprise exploatarea maselor de iobagi din Transilvania.

În ajunul răscoalei, iobagii erau siliţi să presteze anual peste 200 zile de muncă, să dea dijmă din produsele animale, în afară de plata dărilor către împărat, comitat, biserică etc.

În dorinţa de a îmbunătăţii starea mizeră a iobagilor conducătorii răscoalei — Horia, Cloşca şi Crişan, aleşii ţărănimii din Munţii Abrudului şi din Zarand — au îndemnat pe iobagi să ceară să fie înrolaţi în unităţile grănicereşti, unde ţăranii erau scutiţi de îndatoririle feudale.

Guvernatorul Transilvaniei se împotrivi însă recrutării maselor de iobagi, deoarece aceasta ar fi creat mari prejudicii feudalilor.

Pentru a scăpa de suferinţe nu mai rămînea altă cale decît răscoala.

Pornind către Alba-Iulia spre a primi arme cu care să silească pe feudali să admită înrolarea lor ca grăniceri, răsculaţii omoară doi subprefecţi care au încercat să împiedice marşul către Alba-Iulia şi să aresteze pe Crişan.

În urma acestei ciocniri răsculaţii renunţă să mai meargă la Alba-Iulia, hotărînd că mai întîi este necesar să distrugă pe feudali. Conduşi de Crişan, răsculaţii atacă aşezările nobililor din Brad şi Criscior.

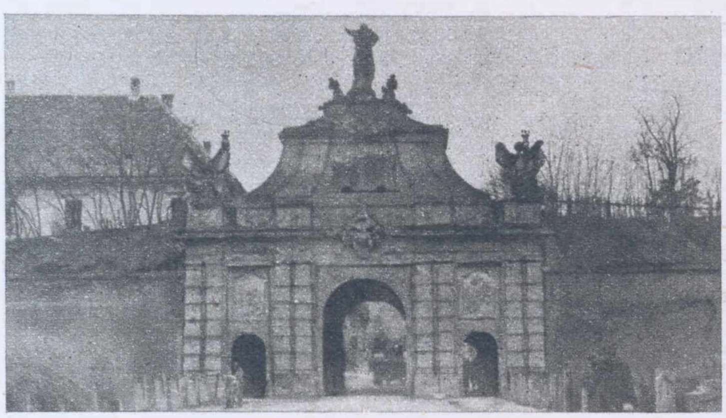
Răscoala se întinde cu repeziciune şi în comitatele Cluj, Turda, Sibiu, Arad, Bihor. Zvonul răscoalei ajunge pînă în Maramureş şi Banat, punînd în mişcare pe iobagi.

La răscoală participă ţărănimea romînă, ungară şi saşii care, fiind deopotrivă exploataţi, au luptat cot la cot împotriva nobilimii.

Răsculaţii au făcut însă greşeala de a începe tratativele înainte ca duşmanul să fie înfrînt.

Delegatul comandamentului militar al Transilvaniei consimte să încheie un armistiţiu de opt zile. Consimţind la aceasta, comandamentul militar şi-a creat răgazul de a concentra forţele necesare pentru a înfrînge pe răsculaţi.

După expirarea termenului armistiţiului, profitînd de faptul că parte din răsculaţi plecaseră prin satele lor să ducă vestea revendicărilor, armata imperială zdrobeşte pe răsculaţi. Cetele de răsculaţi se retrag în satele lor unde sînt urmărite de armată şi nobilime. Horia şi Cloşca sînt prinşi în urma unei trădări. Mai tîrziu este prins şi Crişan.

Poarta de intrare a Cetăţii Karlsburg (sec. XVIII) din Alba Iulie. Deasupra porţii se află celula în care a fost închis în 1784 Horia

După o anchetă care a durat două luni, în care timp Crişan se sinucide în închisoare, Horia şi Cloşca sînt condamnaţi la moarte şi executaţi prin sfărîmarea cu roata, la 28 februarie 1785. Mii de iobagi sînt tîrîţi cu forţa pentru a asista la execuţie.

Temîndu-se totuţi de noi răscoale ale maselor de ţărani asupriţi, curtea imperială face unele concesii, în scopul de a orbi ura celor exploataţi.

Răscoala ţăranilor iobagi de sub conducerea lui Horia, Cloşca şi Crişan se înscrie ca o pagină glorioasă de luptă dusă de ţăranii romîni şi maghiari din Transilvania pentru pămînt şi libertate, pentru o viaţă mai omenească.

De atunci numeroase frămîntări şi răscoale ţărăneşti au mai urmat în decursul timpului. Eliberarea reală a ţărănimii a fost cu putinţă numai cînd lupta ei pentru pămînt şi libertate, s-a unit în zilele noastre cu lupta clasei muncitoare împotriva oricărei exploatări.

M. V. Frunze, talentat comandant de oşti al armatei sovietice

La 31 octombrie se împlinesc 32 ani de la moartea lui M.V. Frunze, unul din cei mai apropiaţi colaboratori şi tovarăşi de luptă al marelui Lenin. El a avut o însemnată contribuţie în opera de educare şi instruire a armatei sovietice, încă din perioada formării ei.

Principiile care au stat la baza activităţii de instruire şi educare a armatei de către Frunze au fost următoarele: educarea armatei să se facă pe baza ideilor marxism-leninismului şi în spiritul ideologiei şi politicii P.C.U.S.; instruirea să se facă în strictă conformitate cu cerinţele şi aspectul cîmpului de luptă contemporan.

M.V. Frunze a subliniat rolul important pe care îl are educaţia politică în pregătirea militarilor şi a arătat necesitatea pregătirii de luptă a trupelor, insistînd asupra cunoaşterii şi însuşirii temeinice de către noile cadre de comandanţi, a artei militare.

Ţinînd seama că războiul modern are un pronunţat caracter manevrier, datorită cantităţii uriaşe de forţe şi mijloace şi a spaţiilor mari pe care se desfăşoară luptele şi operaţiile, acţiunile ofensive au un rol hotărîtor. In acest scop, M.V. Frunze arăta că armata sovietică, în general, cadrele ei de comandă, trebuie să-şi însuşească o înaltă pricepere de organizare temeinică şi conducere hotărîtă, în primul rînd, a luptei ofensive.

Cunoaşterea tehnicii de luptă proprii, cît şi a celei inamice — spunea Frunze — trebuie să constituie una din preocupările principale în pregătirea de luptă a trupelor. Aceasta nu trebuie înţeles — spunea el — numai în sensul de a cunoaşte numai armamentul şi mijloacele tehnice din dotare, ci şi cunoaşterea la perfecţie a întrebuinţării acestor mijloace în funcţie de caracteristici şi posibilităţi, în cele mai variate situaţii ale luptei moderne.

În ce priveşte metodele de instruire, M.V. Frunze era un neîmpăcat duşman al metodelor vechi, şablonare. El preciza că fără a se renunţa la moştenirea trecutului, la arta militară a lui Suvorov, Kutuzov şi alţi reprezentanţi ai gîndirii militare progresiste ruse, metodele pentru educarea şi pregătirea de luptă a trupelor, trebuie să fie practice şi adaptate caracterului noii armate. Ele trebuie să ducă la ridicarea nivelului conştiinţei militarului, să trezească în el interesul şi dragostea pentru studiul şi însuşirea temeinică şi, în cel mai scurt timp, a artei militare. In acest scop, metodele alese trebuie să fie *elastice* pentru a se adapta cu uşurinţă nivelului de pregătire a ostaşilor, *diferite* (variate) după specificul categoriei de pregătire şi *dinamice* pentru a activa şi a antrena gîndirea militarilor.

Pregătirea de luptă — spunea Frunze — trebuie să se facă cît mai apropiat de realitatea cîmpului de luptă şi, mai ales, ea trebuie desfăşurată pe orice vreme, în terenuri cît mai variate, atît ziua cît şi noaptea.

Iată numai o parte din ideile lui M.V. Frunze, cu privire la educarea şi instruirea trupelor. Aceste idei sînt şi astăzi valabile. Ele şi-au dat din belşug roadele atît pe timpul războiului împotriva intervenţioniştilor, cînd M.V. Frunze s-a vădit şi un mare şi talentat comandant de oşti, cît şi în Marele Război al Uniunii Sovietice pentru Apărarea Patriei, cînd armata primului stat socialist din lume a repurtat cele mai răsunătoare victorii pe care le-a cunoscut istoria

REZULTATELE CONCURSULUI DE JOCURI DISTRACTIVE

În urma trierii soluţiilor trimise de către participanţii la concursul de jocuri distractive organizat de revista „Pentru Apărarea Patriei" în numerele 1—6/1957 cît şi a tragerii la sorţi pentru desemnarea cîştigătorilor au fost premiaţi următorii:

Premiul I—500 lei: Gîrbacea N. Ion din Cîmpulung-Muşcel, Str. Mr. Gîldan Nr. 20.

Premiul II—300 lei: Petrov Ana din Cîmpulung-Muşcel, Str. 30 Decembrie Nr. 12.

Premiul III — 200 lei: Neicu Paul din Cîmpulung-Muşcel, Str. Lascăr Catargiu Nr. 16.

Sumele cuvenite cîştigătorilor concursului vor fi expediate prin mandat poştal.

Menţiunile constînd din cîte un abonament la revista „Pentru Apărarea Patriei" pe timp de un an, cu începere de la 1 ianuarie 1958 au revenit participanţilor:

Susanu Matei din Bucureşti, B-dul 6 Martie Nr. 61.

Simion Ştefan din Bucureşti, Str. Puişor Nr. 20.

Pompiliu Bacală din Baia Mare, Str. Teatrului Nr. 2.

Iorgu Savu învăţător din comuna Piscu, raionul Galaţi

Dănescu Ion din comuna Vaida-Cămăraş, raionul Cluj.

Se acordă de asemenea o menţiune specială, constînd din două abonamente, pe timp de un an, organizaţiei A.V.S.A.P. din Întreprinderea Construcţii Căi Ferate a Complexului Alba-Iulia, pentru iniţiativa luată de antrenare a membrilor săi la acest concurs, cît şi pentru îngrijita prezentare a soluţiilor trimise.

Mai jos publicăm soluţiile jocurilor şi problemelor apărute în cadrul concursului:

Nr. 1

Schi aplicativ 12 p: Zor — Ama — Pas — Patinare — Fond — T. — Nivel — Tir — Parafină — Rîs — Şagă — N — E — Îngheţ — NN — Şei — V — Tatra — A — Aia — It — N — Rari — Aţă — Ceaţă — Ban — Scară — It — C — Concurs — H — Ilău — Re — I — Deprins — E — Uliţă — N — Suiam — Tigaie — D — Cabană — N — Pîrtie — Unt — Săritură — Oaş — Ten — Emir — Sport — A — Grea — I — Slalom — Jet — Negi — R — Nea — Pace — Busolă — Na — Ut — Afînată — Călcat — Ri — Lope — Taev — A — I — L — N. *Monoverb* (3—10) 4 p: Curbimetru. *Rebus* (5—2—4) 3 p: Unghi de marş. *Triverb radiofonic* (2—4—5) 5 p: Pe unde lungi. *Şaradă* 5 p: Rotor. *Reconstituire* 6 p: Călugăreni 1595.

Nr. 2

Practicaţi motociclismul 12 p: Im — Ra — Na — Etapă — Talon — Plasat — Sp — Mocirlă — Eviţi — Bujii — Cadru — Bi — C — Pcs — Clase — Tai — Concura — Vara — Echipaj — Bolţ — So — Pecica — Aa — A — Arc — Corecta — Titular — V — Awu — B — Ac — Vechime — Dinamică — Valvă — Asachi — Bmv — Cămaşe — Is — Mîl — Lan — Indivizi — Antrenamente — N — Op — A — Cr — Pantă — Trial — El — It. *Rebusul luptei la baionetă* 6 p: (6—4—6): Parare spre stînga; (6—4—7): Parare spre dreapta; (6—2—3—4—7): Parare în jos spre dreapta; (6—2—3—4—6): Parare în jos spre stînga. *Aritmogrif* 5 p: Poiana, Buşteni, Soveja, Vatra Dornei, Păltiniş, Stîna de Vale, Borşa, Clăbucet, Cheia, Topliţa, Vulcan, Vîrful cu Dor; De la A la B, Învaţă Schiul.

Nr. 3

Pe schiuri 15 p: C — Cuţ — Urs — Re — A.V.S.A.P. — Sîrg — A — Rodov — D — Ceară — Coborîre — Tir — Th — Ama — B — Podeţ — S — Ii — Munte — C — A — N — Odin — I — Aplicative — Ato — Van — P — T — A — C.S.R. — Ai — L — Cibinul — I — Suhard — Lot — N — Tri — Allais — A — C — Cam — R — Na — Cav — Tură — Bac — Sănătate — Suit — Ir — T — Bec — Vin — RAM — A — Aga — A — N — GMA — Anonimii — Ru — Babe — A — Irta — Kandahar — Ambiţie — Cupa — Urcat — Cheia — Caraiman — Itinerarii — Re — Sport. *Rebus* (4—2—5) 3 p: Tras la ţintă. *Triverb* (10—2—4) 4 p: Indicative de apel. *Triverb telefonic* (4—2—8) 4 p: Apel la centrală. *Triverb* (6—2—5) 3 p: Puncte de reper.

Nr. 4

Pagini de istorie 15 p: Moldova — Racova — Vase — Alerg — Brocat — Episod — A — Tătari — Cosminul — Amu — D — Pirogă — Rusi — Hrisov — Oca — Rai — Podul Înalt — Ştefan — O — Stima — Ip — Xenopol — Rigi — Dc — Uşi — Stat — Tecuci — Eroi — C — Obertin — Ued — Ut — Ipsos — L — Ar — Etna — Las — Bei — Nană — Spa — F — Vrea — Bistriţa — Tîrcol — Fi — Ordie — Baia — Otac — Cod — U — Angiolello — Uric — Hasan. *Sigiliu anagramat* 8 p: Sigiliul lui Ştefan Voievod Domn al Ţării Moldovei. *Şaradă* 5 p: A.V.S.A.P. *Monoverb anagramat* (3—9) 3 p: Elicopter. *Criptografie* (1—4—9—2—4) 4 p: O mare întrecere pe mare. *Încotro curge pîrâul?* 5 p: Spre est.

Nr. 5

Ziua solidarităţii internaţionale a celor ce muncesc 10 p: O — T — Trăiască — Populară — Urale — Muncitori — Apă — Aşi — I — L — Co — Paradă — Demonstranţi — Acir — E — O — Suie — Iaca — Aţă — Masă — D — Nae — E — Prim — N — Cros — Ira — Pe — E — Internaţionala — U — F — Rîd — Ricin — Li — Vu — Inari — Osm — T — S — Tir — Arcadă — Baden — Iris — Piti — A — U. *Monoverb* (3—9) 3 p: Întreceri. *Biverb* (5—6) 4 p: Dublă triodă. *Biverb* (7—3) 5 p: Pînzele sus. *Triverb* (6—4—6) 4 p: Cătare bine prinsă. *Triverb... topografic* (9—2—5) 5 p: Orientare în munţi. *Golf de cuvinte* 6 p: Deva — Sevă — Seră — Soră — Noră — *Nord* — Nori — Pori — Pari — Paşi — *Iaşi* — Găsi — Guşi — Gust — Gest — *Vest* — Lest — Lent — Lena — Leva — *Deva*.

Nr. 6

Pod, poduri... 10 p: Suprastructură — Grindă — Ar — Adip — Imc — Viaduct — Na — Raţie — X — Ina — Dr — Ira — Rc — Aa — Rouă — Eit — Sosi — Le — Nr — Crăpătură — Scio — Ie — Orar — Intact — At — Improvizai. *O problemă de algebră* 5 p: Telefonie. *Criptograma ţintă* 7 p: Traiectoria este linia urmată de proiectil în mersul său prin aer. *Monoverb* (5—10) 3 p: Încărcător. *Teme ofensive* 20 p: *Rebus* (2—4—2—6) Cu faţa la inamic; *Monoverb* (7—10) Inaintarea; *Rebus* (4—2—8) Atac la baionetă; *Monoverb* (4—9) Urmărirea. *Cuvinte ascunse* 5 p: Puşcă — Teren — Rănit — Pantă — Topor — Cobur — Plasă — Sport — Avion — Frică — Alamă — Către — Ţinte — Arcaş — Ropot — Mască — Tunar — Arenă — Avînt — Şiret — Amici. *În cerculeţe:* Pentru Apărarea Patriei.

COPERTA I: Monumentul eroilor patriei.

COPERTA a IV-a: Sportul motonautic este practicat pentru prima dată în ţara noastră, de către membrii Clubului Nautic Central al A.V.S.A.P.

(Foto Şt. CIOTLOŞ)

Abonamentele la revista „Pentru Apărarea Patriei" se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 16 a lunii cu deservire în luna următoare.

Abonamentele se primesc la difuzorii de presă din întreprinderi, instituţii şi de la sate, secţiile de difuzare a presei, precum şi de către factorii şi oficiile poştale.

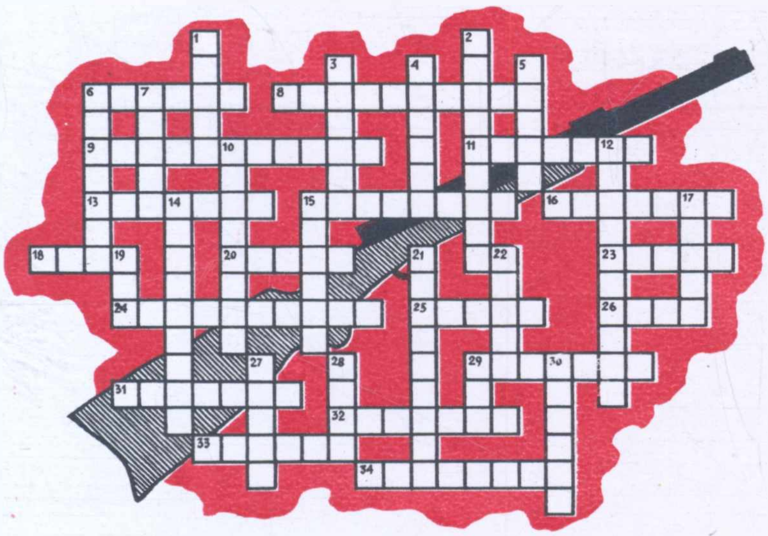
REDACŢIA: Bucureşti, Bulevardul Dacia Nr. 13 Raionul „I. V. Stalin" Telefon 1.00.32

Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" Bucureşti

C. Nr. 1460 Preţul Lei 2 B825

Arma de tir redus - U.M.C.

Vertical: 1) E susţinută de trei brăţări 2) E fixat pe coada de... rîndunică 3) Unul din eroii lui Sadoveanu care a luat parte la reforma agrară 4) Le afli nu numai în fotbal ci şi în ţeavă 5) În el plinurile şi golurile se împac de minune 6) Arma din temă îl are de 5,6 mm 7) Concentrează atenţia în timpul tragerii 10) La înălţător se reglează cu şurubul din dreapta 12) Este un u pe foaia înălţătorului 14) Formatul ţevii armei U.M.C. 15) Cutiuţă pentru bijuterii 17) Lovită, provoacă explozia încărcăturii 19) Nu este numai al lui Pepelea ci şi al percutorului 21) I se mai spune şi cameră de explozie a cartuşului 22) Mînerul închizător! 27) A acoperi partea metalică a armei pentru a o feri de oxidare 28) De ea este vorba în joc 29) Trag·re la ţintă 30) Nu zgîrie dar... extrage.

Orizontal: 6) Aparat de ochire cu forma dreptunghiulară 8) Masa percutorului! 9) Nu este altceva decît distanţa dintre foaia înălţătorului şi cătare (3 cuv.) 11) Fără el nu poţi trage 13) Le poartă şi arma dar nu ca podoabă 15) Gospodina... ţevii (2 cuv.) 16) Obstacol în calea trăgaciului 18) Face parte din montură 20) O execută trăgaciul pe distanţa de 8 mm 23) Nu se aseamănă cu cea de la pantofi 24) Zăvorăşte prin rotaţie 25) E lungă de 68 cm 26) Pîrghia arcului de armare. 29) Se execută şi cu arma 31) Sînt 6 şi le afli în interiorul ţevii 32) Partea lemnoasă a armei 33) Aplicată la armă obţii tragere de precizie 34) Are un vîrf ascuţit şi masă adiţională.

CUM AU PROCEDAT?

O echipă formată din doi ostaşi primeşte misiunea ca, în timpul zilei, plecînd din punctul (A) să transporte o marmită cu hrană la un observator (C) şi să se înapoieze în punctul (B) cu marmita goală.

Misiunea trebuie astfel îndeplinită încît, prin executarea ei, să nu se poată descoperi şi determina locul observatorului (C) care este bine mascat.

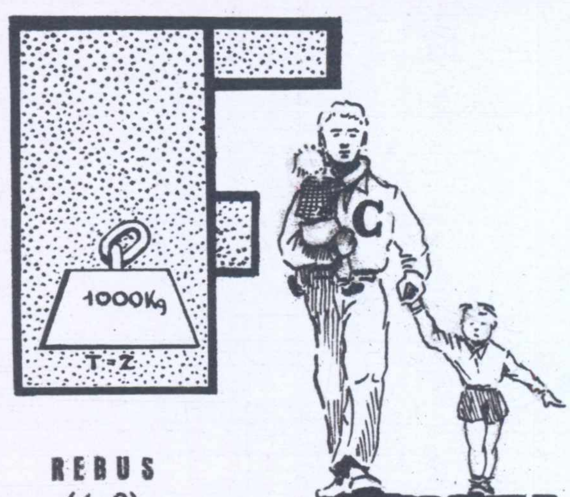
Terenul este supravegheat razant din observatorul inamic (D) care datorită depărtării şi condiţiilor de observare poate urmări mişcarea echipei.

Se cere: cum a fost îndeplinită misiunea?

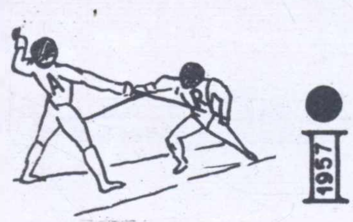

REBUS (2 - 9 - 2 - 7)

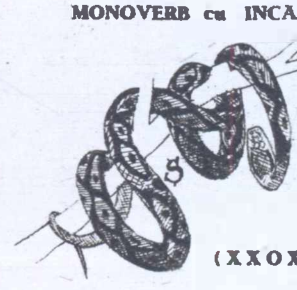

REBUS (4–9)

MONOVERB (5–10)

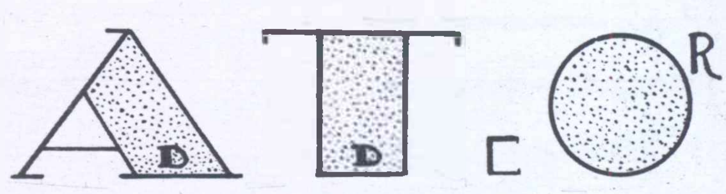

MONOVERB cu INCASTRU

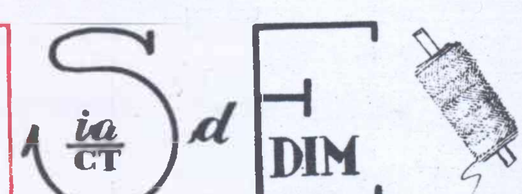
(XXOXXX)

CRIPTOGRAFIE (7 – 2 – 8)

TRIVERB

(9–2–9)

PREȚUL 2 LEI

